

SALEZIJANEC
• NOBELOVA NAGRADA ZA MIR

ODLOCITEV ZA ŽIVLJENJE

KLIC MISIJONARJEV

DA MLADIM IN BOGU

STOPILI SO NA POT

SALEZIJANSKI MLADINSKI CENTER V MARIBORU

Urednik vam

Kolo časa je spet obrnilo leto. Bilo je milostno v več pogledih: doživeli smo papežev obisk, dobili nov prevod Svetega pisma. Za salezijance je pomembna 150-letnica don Boskovega Oratorija v Valdoccu. Hvaležni smo za vrhovni zbor salezijancev in sester HMP, za številne nove poklice, za mnoge programe, ki so se jih udeležili predvsem mladi... Res je, okušali smo tudi letos Božjo dobroto in njegov blagoslov.

Žalostijo nas novice iz Burundija, kjer krvava vojna ne prizanaša ne domačinom ne misijonarjem. Ne pustimo jih brez pomoči v teh težkih časih, namenimo jim najprej gorečo molitveno podporo. Upamo, da se ne bo našim misijonarjem kaj hudega primerilo.

Na raznih ravneh si prizadevamo, da bi nanovo organizirali salezijansko družino v čim večji pestrosti vej. Vsi, ki čutimo, da nas Bog nagovarja po don Boskovi karizmi, se povežimo v skupnem apostolskem delu za mlade. S tem bomo za naš narod naredili veliko dobrega. Don Bosko nam je pokazal čudovito sredstvo prenove naroda: preventivni vzgojni sistem.

Upamo, da bo Božja previdnost tudi v prihodnje vodila naše korake in da nas bo vključevala v svoje svete načrte. Ker smo drug drugemu potrebni, si pomagajmo, kolikor največ moremo.

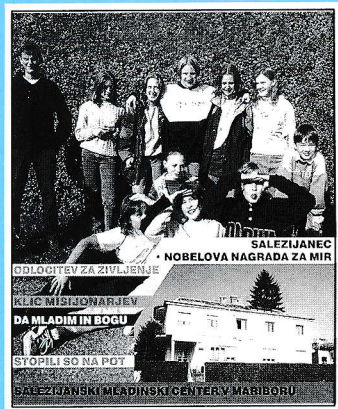
Rad bi se vsem zahvalil za vse oblike podpore, pomoči in sodelovanja. Z vašim sodelovanjem smo opravili veliko poslanstvo. Posebej se zahvaljujem vsem dobrotnikom. Potem so tu poverjeniki, ki skrbijo velikodušno za širjenje Vestnika. To nam daje pogum, da gremo naprej.

Ponovno vas vabim, pišite samo naslednji naslov: **Salezijanski vestnik, p. p. 2404, 1001 Ljubljana.** Prav tako prosim, da nam sporočite, če je prišlo do spremembe naslova pri vas: nove številke, ulice...

Ob iztekajočem se letu vam želim bogato adventno pripravo na božične praznike. Pustimo z vso velikodušnostjo, kot Marija, da nas Bog obiše in med nami najde prijazno bivališče.

Vso srečo do prvega srečanja v novem letu.

Tone Cigliar

SMC Maribor

SALEZIJSKI VESTNIK 6/96
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJSKI
Ljubljana - Rakovnik

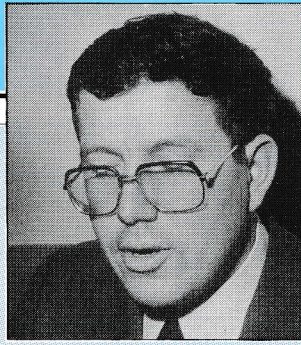
Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Cigliar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh, prof.
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskoy dar vsakomur, ki ga želi, torej zastoj. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

KAJ NAJ STORIM?

Bržčas se to vprašanje vsaj stokrat na dan dvigne v naši duši. V žalosti, stiski, nemoči, veselju in ob vsakršni priložnosti.

Večkrat smo ga že slišali ali brali v Svetem pismu. Z vso enkratno močjo so si ga zastavljale močne osebnosti v prelomnih trenutkih svojega življenja. Savel na poti v Damask, Benedikt v samoti gozdov, Ignacij v trenutkih okrevanja... Poznejše njihovo življenje spričuje, da je šlo za "uro milosti".

Milostni trenutek je tudi za nas, ko se moramo v svoji najgloblji globini vpraševati "kaj naj storim". Pred 150 leti se je tako vpraševal don Bosko. Pri tem se je v zaupni molitvi obrnil na Boga. In začelo se je... Kakor da bi se odprlo nebo in prineslo moža s čisto določeno ponudbo: "Je neki kraj..." In na tem kraju je kmalu začel cveteti ORATORIJ: kraj srečevanja z Bogom in ljudmi in zato kraj sreče za mlade. Letos 3. novembra mineva tudi 150 let, odkar se je v "ta kraj" priselila don Boskova mati Marjeta. Tako se je "ta kraj" še bolj okreпил. Nastajalo je novo občestvo: mladi in starejši, duhovniki in laiki so začenjali skupno novo pot. V resnici preroško pot!

Letos ob 150-letnici tega dvojnega dogodka (začetka oratorija v Valdoccu - Turin in prihoda matere Marjete) je vsa salezijanska družba na 24. vrhovnem zboru v strmenju zrla, kaj pomeni zastaviti si pred Bogom pravo vprašanje in v luči Božje navzočnosti prav odgovoriti. Vrhovni zbor je predvsem ugotovil, da je bila v valdoškem oratoriju sveta vzgojno-pastoralna skupnost. Taka skupnost je zanesljivo vzgojna skupnost.

V teh dneh prihaja med nas biser don Boskovih spisov: SPOMINI.

Zdi se mi, da ne smem ob tej priložnosti zapisati ne več ne manj kakor tole: mladi in starši, vzgojitelji in vsi člani salezijanske družine, za hip odstopimo od svojega dela kakor na cvetno nedeljo 1846 don Bosko in se vprašajmo: "Gospod, kaj naj storim?"

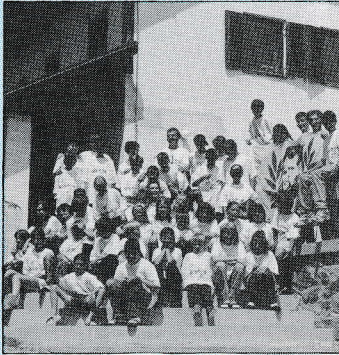
Po knjigi Spomini in po dokumentu letošnjega 24. vrhovnega zbora bomo prejeli pravi odgovor.

Čenjene bralke in bralci, mislite, da si drznem preveč, če bi pripisal še Jezusov stavek "Pojdi in tudi ti tako stori!"?

Stanislav Hočevar

KODELJEVO

Počitniški tabor

Ne preveč počitniško topeljilij in avgust sta, kot že dve leti poprej, tudi to leto gostila na Pohorju in v Portorožu na taborih večje število otrok in mladostnikov. S takimi in podobnimi tabori se salezijanci v Sloveniji že nekaj let vključujemo v načrtno in organizirano pastoralo prostega časa. V načrtu SMEH je lahko vsak otrok in mladostnik odkrival, občudoval in preizkušal, da je živeti enkratno lepo; da se je na Boga mogoče vedno obrniti, tudi ko vara prepričanje, da so te vsi zapustili; daje mogoče uresničiti svoje sanje in želje. "SKUPAJ BOVA USPELA" je bila vodilna misel veselja, počitniških iger, zanimivih delavnic, življenjskih zgodb, molitve, odkrivanja sebe, Boga, sočloveka ... in življenja, pod takšnimi ali drugačnimi šotori, na način, kot nam ga je Bog podaril po sv. Janezu Bosku.

Program smo tudi tokrat pripravili in izvedli v okviru salezijanske družine, v sodelovanju s Slovensko karitas, varstvom Marije Pomočnice, znavedšenimi prostovoljnimi sodelavci in majhnimi darovi velikodušnih dobrotnikov.

Janez Žabot

RAKOVNIK

Slovesnost večnih zaobljub

V nedeljo 15. septembra je svečišče odmevalo od navdušenja štirih mladih salezijancev, ki so Bogu obljubili večno zvestobo v salezijanski družbi, in od pesmi mladih, ki so jih spremljali pri njihovi podaritvi.

Zahvala

Zelo težko je najti primerne besede, ki bi izrazile vse, kar čutimo. Kajti to je dan veselja, ki se nam bo vtisnil globoko v srce.

To je sreča, ki jo doživlja popotnik, ko je v megleni daljavi zagledal svoj ljubljeni kraj.

Je dan setve, ki sejalec napolnjuje z upanjem ter skrbjo, in dan žetve, ko se v veselju in zahvali obirajo sadovi.

In je kot blagodejen dež, ki pada iz darujočega se oblaka na suh, a zeleneč puščavski pesek.

Ta dan bi lahko primerjal pomladi, ki prihajav deželo. Primerjal bi gakar z vsem, kar je lepega na tem Božjem svetu.

Da, Gospod, za vedno!

In to iz hvaležnosti za naše življenje, zato ker si nam dal tako dobre

starše, brate, sestre. Nekateri izmed teh so že pri Bogu.

Zaradi vseh molitev in prošenj, ki so bile izrečene, a se sedaj že uresničujejo.

Da, Gospod, ker smo spoznali očeta in učitelja mladine, Janeza Boska, ki nam po svojih sobratih daje novega upanja in svežine.

Zaradi vseh naših prijateljev, ker biradi postali še bolj povezani z njimi, zaradi mladine, ki potrebuje novega zaupanja, zaradi živžava otrok, ki si želijo naše bližine.

Da, Gospod, ker si nas preizkušal, ker si nam odprl oči za vse dobre zglede in ker si nam pokazal veselje in srečo.

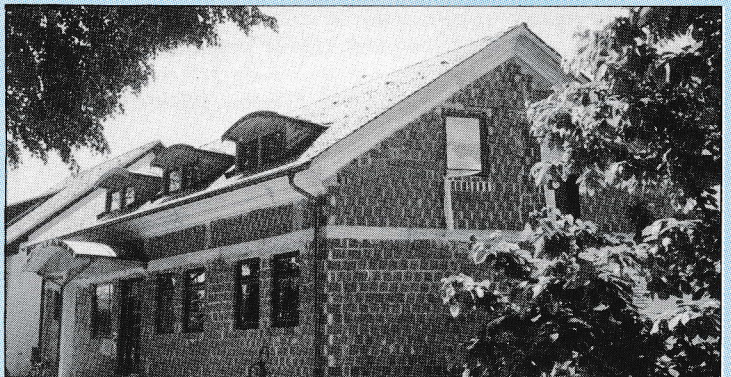
Hvala za vse!

Zahvala naj velja Mariji Pomočnici, naši materi, in tistemu, ki preprosto hodi poleg nas in je naš največji prijatelj, Jezusu Kristusu, kajti uspelo nam je, daje ne spamet postala modrost, da se je sovraštvo spremenilo v ljubezen, da je simpatija prerasla v prijateljstvo, obup v upanje in nemoč v močno vero. Le z njuno pomočjo bomo zmogli tudi mi preprosto hoditi poleg vas kot bratje, očetje in dobri prijatelji.

VERŽEJ

Večnamenski župnijski prostor dobiva svojo podobo. S to stavbo dobiva tudi župnijsko občestvo možnost za lepšo in bolj učinkovito dejavnost. Ker so denarna sredstva skoraj popolnoma pošla, je tudi delo za nekaj časa zastalo.

f.

ŽELIMLJE

Za nami je prvi mesec novega šolskega leta. Letos je prestopila šolski prag Gimnazije Želimlje že šesta generacija fantov in deklet. Prehod iz osnovne v srednjo šolo ni lahek. Za mnoge pomeni to prvo slovo od doma. Tudi zahtevnost v šoli je veliko večja. Mladim je v veliko pomoč zavest, da so ob njih mnogi, ki so že uspešno prehodili to pot in so jim pripravljeni pomagati.

Ob rednem šolskem programu pa se je dogajalo še marsikaj, kar je popestrilo življenje v šoli in v domu.

V želji, da bi se med seboj bolje spoznali in navezali prijateljske stike, smo pripravili družabni večer, igre brez meja in jesenski turnir v odbojki, košarki in nogometu. Posebej zanimive in odmevne so bile tekme med dijaki ter profesorji in vzgojitelji. Letos se je ponovno tudi slednjim nasmehnila športna sreča.

V torek, 23. septembra, je bila slovesna podelitev maturitetnih spričeval letošnjim maturantom Gimnazije Želimlje. Slovesnosti so se poleg dijakov, profesorjev in vzgojiteljev udeležili

tudi starši in njihovi prijatelji. Razveseljujejo je, da so vsi uspešno opravili maturo in si tako odprli vrata na univerzo. Maturanti so se z besedo in s pesmijo zahvalili za vse, kar so prejeli v štirih letih bivanja v Želimljem, mlajšim sošolcem pa zaželeli, da bi bili enako prizadevni in uspešni.

Tudi letošnji načrt šole in doma predvideva vrsto kulturnih dogodkov. Za prvega je poskrbela akad. slik. Stanislava S. Pudobska z razstavo slik iz Indije. Ob odprtju razstave je v kulturnem programu slikarka spregovorila o svojem doživetju Indije in o nastanku indijskega ciklusa, glasbenik Martin Lumbar iz Ljubljane pa nas je s skladbami, ki jih je izvajal na inštrumentu sitar, popeljal v svet indijske glasbe. Vsakodnevno srečevanje z umetniškimi deli, ki krasijo stene šolskega hodnika, zarisuje v mladih trajne sledove.

V pripravi na misijonsko nedeljo smo povabili na šolo misijonarko s. Zvonko Mikec iz Družbe hčera Marije Pomocnice. S sliko in z besedo nas je popeljala v daljni svet Angole, kjer s svojim

velikodušnim služenjem prinaša mladim žarek novega upanja. Mladi so se odločili, da podprejo njeno delo tudi z misijonsko tombolo, kijo bodo v mesecu oktobru organizirali v Želimljem.

V dnevh od 13. do 21. septembra je bila na obisku v Sloveniji skupina maturantov Gimnazije Janeza Boska iz nemškega mesta Essna. Obisk je sodil v okvir sodelovanja Gimnazije Želimlje z drugimi šolami v Evropi.

V tednudni so si želeli ogledati našo deželo. Bili so presenečeni in navdušeni. Na ljubljanskem magistratu so jim pripravili poseben sprejem, srečali pa so se tudi z ljubljanskim nadškofom in metropolitom dr. Alojzijem Šuštarjem.

J.D.

MURSKA SOBOTA

Oratorij na Pušči

Mladi animatorji soboške župnije smo se skupaj s sestrami HMP odločili, da bomo oratorij, kije že nekaj časa znan v Murški Soboti, približali tudi romskim otrokom na Pušči. Tako smo se v torek 13. avgusta odpravili polni veselja in pričakovanja v njihovo naselje, kjer so nas prav pristrčno sprejeli. Zbralo se je okrog 50 otrok, s katerimi smo se spoznali in igri, petju in molitvi. Izdelovali smo tudi razne stvari iz papirja. Spoznali smo tudi nekaj njihovih iger in pesmi. V poznih popoldanskih urah smo sklenili enodneвно druženje. Vračali smo se utrujeni, a vendar zadovoljni, ker smo osrečili ne samo otroke ampak tudi njihove starše, saj so spoznali, da hočemo biti SONCE ZAVSE, torej tudi za njihove otroke.

Pri našem delu nas je vodila in krepila misel: "Malodajete, ko dajete le od svoje-gabogastva. Resnično dajete šele takrat, ko dajete del sebe." *Lea in Gabika*

IG

Na skupnih počitnicah

Če ste bili zadnji teden v juliju v Portorožu, ste verjetno opazili veliko skupino mladih, ki so se nasmejani sprehajali po ulicah. To smo bili mi, izanski mladinci, ki smo si po napornem šolskem letu in sodelovanju v župniji ter pri oratoriju vzeli čas tudi zase.

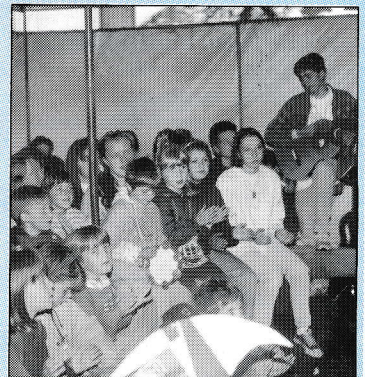
Dneve smo preživel v župnišču ob petju, igri, pogovorih in molitvi; imeli smo se čudovito. Vsak dan smo začeli in končali z molitvijo, popoldne pa smo pridno sodelovali pri maši.

Karmen

Ižanski ministranti, otroški pevski zbor in nekaj mladih smo se od 9. do 13. julija veselili v Dominikovem domu na Pohorju. Med igro, petjem, molitvijo in sprehodi smo spoznavali druge in sklepali nova prijateljstva.

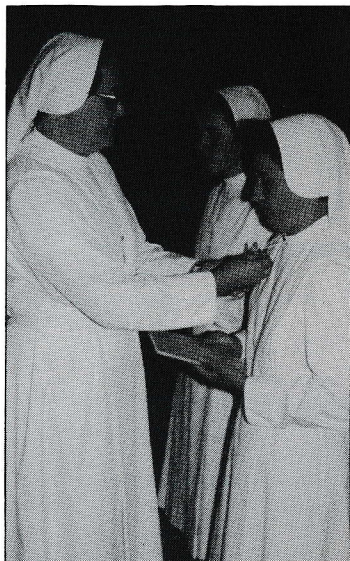
Da smo lahko živeli skupaj, smo morali sodelovati, biti poslušni in strpni drug do drugega. Doživete so bile jutranje in večerne molitve v naravi med drevjem, kamenjem, storži in borovnicami. Imeli smo se lepo, uživali smo v prelepem okolju in se naučili marsikaj novega.

Katja

ZAOBLJUBE SESTER HMP

DVE NOVI SESTRI

Od 28. julija do 5. avgusta 1996 je bilo na Bledu zbranih 25 sester HMP na duhovnih vajah. Bile so predvsem mlajše, tiste, ki še nimajo večnih zaobljub.

Na predvečer praznika Marije Snežne 4. avgusta je med slovesno mašo, ki jo je daroval g. Rudi Borštnik, obnovilo začasne zaobljube šest sester, ki so z obnovljeno gorečnostjo izpovedale, da se po zaobljubah čistosti, uboštva in pokorščine želijo popolnoma darovati Kristusu za odrešenje sveta, zlasti mladih.

Praznovanje je doseglo višek v nedeljo 5. avgusta, na dan, ki ga sestre imenujemo rojstni dan novih sester. Za našo inšpektorialno skupnost sta se "rodili" dve novi sestri:

s. Ivica Oblak iz župnije Sevnica in s. Mojca Pipan iz župnije Zapoge. Zaobljube sta izpovedali v župnijski cerkvi na Bledu med mašo, ki jo je vodil salezijski inšpektor g. Stanislav Hočevar.

Tri sestre: s. Cilka Hozjan, s. Julka Jeklar in s. Roza Popović pa so ta dan obhajale srebrni jubilej zaobljub. Med mašo so s hvaležnostjo obnovile zaobljube, kajti 25 let zvestobe v duhovnem poklicu je v prvi vrsti Gospodov dar.

Starši, sorodniki, mladi in drugi navzoči so ta dan lahko ponovno zaslutili veličino duhovnega poklica in bogato življenjsko izpolnitev tistih, ki se v tem poklicu Bogu zares v polnosti darujejo.

s. M. Ž.

ŠTIRI SESTRE Z VEČNIMI ZAOBLJUBAMI

V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku je na veliki šmaren bila velika slovesnost za številne vernike in za mnoge mlade. Štiri sestre hčere Marije Pomočnice so po nekaj letih začasnih zaobljub ta dan izpovedale večne zaobljube in se za vse življenje podarile Bogu in mladim v redovni skupnosti.

s. Irena BENDA

Prihajam iz vasi Suhadole, župnija Komenda, iz družine dvanajstih otrok. Sem deveti otrok, zato sem bila že v domačem kraju deležna bogatih medsebojnih odnosov. Vedno sem bila in sem še zelo hvaležna staršem za svobodo, ki so nam jo pustili pri našem odrasčanju in obnem za pomoč pri rasti v osebni odgovornosti.

Ko sva se z bratom Andrejem pri petnajstih letih odločala za redovni oz. duhovniški poklic, je bila najina odločitev sprejeta z odobravanjem, veseljem, a hkrati s povabilom k vztrajnosti na začetni poti. Zavedava se, da na najini poti ni

sva sama. Družina je res nepogrešljiva opora v življenju. Ko sem po osnovni šli vstopila v družbo sester hčera Marije Pomočnice, mi je Bog podaril novo družino, ki je z vsakim nadaljnjim korakom v redovnem življenju postajala vedno bolj moja.

Ob letošnjem praznovanju nove maše (Andrej je jezuit) nas je Bog ponovno obdaril z gotovostjo, da nam je vse darovano. Nič ni naša zasluga. Božji klic je nekaj skrivnostnega, tako težko je o njem govoriti - saj to sploh ni pomembno. Od nas je odvisno le, da odgovorimo na ponujeni Božji dar.

Jezusova ljubezen vse odtehta, njegova zvestoba je neomajna. V tej gotovosti, da Jezus križani in vstali želi moje sodelovanje pred vso Cerkvijo, z brati in sestrami izrekam svoj večni DANjem, ki me je prvi poklical in izbral zase. Naj on sam vodi moj korak, da bom mogla z vso ljubeznijo, preprostostjo in dejavnostjo v veselju služiti vsem tistim, h katerim bom poslana. Zau-

pam in vse polagam v njegove roke, saj je on tisti, ki je odrešil svet s svojim križem.

Bodimo združeni v molitvi za nove delavce v Gospodovem vinogradu; splača se za Jezusa zastaviti vse svoje življenje!

s. Jožica MERLAK

Kaj naj povem o sebi? Doma sem iz Podlippe pri Vrhniki. Vsa moja življenjska pot je ovita v skromnost in nepomembnost. Jezusova in Marijina ljubezen je edina izredna stvar, ki se mi je zgodila. Rodila sem se 7. maja 1966 na prvo soboto v Marijinem mesecu, polnem pomladnega cvetja.

Že kot majhen otrok sem jasno čutila, da me imajo domači sicer zelo radi, pa vendar njihova ljubezen ni mogla utešiti žeje mojega srca. Vse večje nežnosti, miline in dobrote sem si želela. Dobri Bog je v mojo dušo vsadil hrepenenje po taki ljubezni, da ga ni in ga ne bo moglo nikoli izpolniti nobeno človeško bitje.

Kalil me je v trpljenju ter me tolažil v molitvi in pri bogoslužju. Najrajši sem šla k sveti maši s staro mamo. Sedela je v prvi klopi prav pred Marijinim oltarjem. Vedno me je vzela v naročje, in kadar mi je postalo dolgčas, sem začela opazovati rožnovensko Mater Božjo, njen prijazen smehljaj in Jezusčka, ki ga je držala v naročju. Se zdaj, kadar se vrnem domov, se ustavim pred njeno podobo in kot majhen otrok pijem smehljaje in naklonjenost nebeške Matere.

Na redovni poklic nisem nikoli mislila, vedno pa sem govorila, da se bom poročila in ne bom imela svojih otrok. Ampak bom imela zelo, zelo rada tiste otroke, ki so že na svetu, pa jih nihče ne mara. Saj mora vendar tudi zanje kdo poskrbeti! Dobri Bog mi je dal slutiti poklic duhovnega materinstva, ne da bi mi pokazal, kje in kako ga bom uresničevala. Po osnovni šoli sem se vpisala na vzgojiteljsko šolo, v župniji sem pomagala pri čiščenju cerkve, hodila sem k mladinskemu verouku; nič posebnega. Šestnajstletna sem prvič šla na Bled na duhovne vaje in tam spoznala sestre hčere Marije Pomočnice. Po enem letu stikov sem jasno začutila Božji klic in prosila za vstop v družbo. Zdaj imam za seboj pet let formacije in osem let redovnega življenja. Čudim se Božjim potom, ki resnično niso naša pota, in se veselim vsega, kar mi je dobri Bog daroval v teh letih. Trpljenje in veselje, preizkušnje in tolažbe - vse mi je obrnil v dobro, ker me ima rad. In želim si, da bi vsako človeško bitje lahko tako gledalo na svojo življenjsko pot.

s. Mojca ŠIMENC

Včasih mi kdo izmed mladih zastavi vprašanje: "Pa kako veš, da te Bog kliče? Kako se prepričaš, da je to, kar čutiš v svojem srcu, res Božji klic? Pa skupnost? Ali ni težko živeti z ljudmi, s katerimi nisi v sorodu?" Hja, draga Barbara, Katja, Mateja, Erika... Bog vodi vsakogar po svoji poti. Pomembno, nadvse pomembno je slediti glasu svojega srca.

Prvič sem se zavedela simpatije do duhovnega poklica v Stični, ko sem opazovala tamkajšnje menihe. Zdeli so se mi nekaj posebnega. Nato sem na duhovnih vajah spoznala skupnost zadovoljnih in večno mladih sester. Bile so z nami, z nami so delile življenje v največji preprostosti in veselju. S svojim življenjem so brez odvečnih besed, a zgovorno oznanjale veselje svojega poklica. Takrat sem prvič zasluhila, da hoditi za Kristusom v kaki skupnosti ne pomeni delati za druge, ampak biti z drugimi - s sestrami in z mladimi, še posebej tistimi, ki jih življenje najbolj odri-va na rob.

To me je nagovorilo in odločila sem se, da bom poizkusila. Od takrat je po savski strugi preteklo že precej vode. Danes ponovno odkrivam bogastvo svojega poklica. Še vedno in še mnogo bolj kot prej nosim v sebi podobo skupnosti, ki ne dela, ampak deli. Razlika na papirju je v eni sami črki. V življenju pa je mnogo večja. Skupnost smo ljudje, ki živimo skupaj zaradi Jezusa Kristusa, ki nas še danes kliče in pošilja. Živimo skupaj kot družina in delimo dobro in hudo,

veselje in žalost, uspehe in neuspehe. Na ta način si medsebojno pomagamo in smo srečni. Sreča namreč ni v tem, da iščeš svoj lastni mir in zadovoljstvo, ampak v tem, da osrečuješ druge.

s. Marija ZABRET

Doma sem iz Most pri Komen-
di, iz kmečke družine, najmlajša od
petih otrok in edino dekcle. S sestrami
hčeram Marije Pomočnice sem
se večkrat srečala že v otroštvu, ko
sem z mamo hodila na Rakovnik ali
pa na obisk k bratu, ki je salezija-
nec. Toda zame so bile odločilne
duhovne vaje na Bledu, ki sem se
jih prvič udeležila v sedmem
razredu. Tu sem v svoji notranjosti
zasišla tisti skrivnostni Božji glas,
ki me je vabil, naj mu sledim. Ob
koncu osmega razreda sem se
odločila, da sledim temu glasu, ki
me je spremljal ves čas. Pridružila
sem se skupini deklet, ki so se že
počasi vključevale v življenje skup-
nosti sester in s tem tudi same pre-
verjale svojo življenjsko odločitev.

Po končani srednji in katehet-
ski šoli me je pot vodila v Castel-
gandolfo blizu Rima, kjer sem se v
dveh letih noviciata pripravljala na
podaritev Bogu, da bi po meni
odreševal mlade. Zavedam se, da
sem le orodje v Božjih rokah, le
pusti mi moram, da po meni de-
luje. Prav zato se v meni vedno bolj
utrjuje prepričanje, da karkoli se v
življenju zgodi, ni naključno, vse je
znamenje njegove previdnosti. In to
je tudi šola za odgovor in po-
daritev najbolj navadnega vsak-
dana in vsega svojega bitja Bogu.

V današnjem času, ko svet bolj
potrebuje pričevalcev kot zgolj
učiteljev, želim biti znamenje Božje
ljubezni za najbolj ubogo mladino.
Saj nam don Bosko in sedanj papež
kliče, da so mladi upanje človeštva,
na katerih sloni prihodnost. Naj še
enkrat priključim v spomin in zavest
papeževe besede, ki jih je izrekel
mladim v Postojni: "Jezus je oseba,
za katero se spleča zastaviti svoje
življenje." Pred dokončnim odgovo-
rom vam, dragi mladi in malo manj
mladi po letih, kličem tudi sama:
"Odprite svoja srca Bogu, on ne
razočara nikogar!"

MOJSTER OB MOJSTRIH

POSVEČENA SVETNOST

Četudi je preteklo že več kot 60 let, kar sem bil v strokovnih šolah na Rakovniku, kjer sem dobil veliko strokovnega znanja za svojo čevljarstvo stroko, so spomini še vedno živi. Vsega, kar sem se naučil v salezijanskih šolah, se še danes s hvaležnostjo spominjam; grem pa že v 88. leto.

Moji spomini na Rakovnik so zelo lepi. Najjih nekaj napišem. Na Rakovniku sem bival štiri leta. V strokovne šole sem prišel leta 1932. V čevljarstvu delavnici nas je bilo nekaj čez 30. Vsi smo imeli zadosti dela. Leta 1936 sem se vrnil domov na Teharje pri Celju. Začel sem samostojno delati in sem uspešno vodil samostojno čevljarstvo obrt do leta 1974; tega leta sem stopil v pokoj. Leta 1984 sem se preselil v Prevalje, na Koroško, kjer živim še zdaj.

Glavni mojster na Rakovniku je bil g. Mirko Šušteršič; ni bil samo odličen mojster, pač pa tudi strokovni učitelj za risanje vzorcev za čevlje. V delavnici smo imeli vedno veliko dela. Delali smo tudi za trgovine. Vsak mesec smo naredili po 40 parov lepih moških čevljev, šivanih z belo dreto, za Zagreb, za veletrgovino s čevlji Braća - Baum. Vsakokrat, ko sem nesel čevlje v Zagreb, sem imel toliko časa, da sem šel na obisk v Vlaško ulico 8, kjer sem malo pokramljal s salezijanci.

Spominjam se tudi vseh Marijinih praznikov, ki so se slovesno obhajali v rakovniški cerkvi. Najbolj pa se spominjam tistega velikega praznika, ko je bil Janez Bosko razglašen za svetnika leta 1934. Tisti dan je prišlo na Rakovnik zelo veliko romarjev od blizu in daleč. Popoldan je bila slovesna procesija. Par belih konjičev je peljal kip sv. Janeza Boska. Pa še to: bil sem vesel, da sem bil med tistimi štirimi fanti, ki smo nesli Marijin kip v procesiji. To so spomini, ki jih večkrat obujam in mislim, da ne bodo nikoli pozabljeni.

Po nekaj mesecih bivanja na Rakovniku me je prefekt (ekonom) g. Franc Horvat, določil za strežnika pri mizi predstojnikov. To je bilo zame častno delo, ki sem ga z veseljem opravljal do leta 1936.

Kaj bi rekel o današnji mladini? Je bolj žalostna podoba, toda ne smemo dati vse v en koš. Hvala Bogu, da je še poštena in moralno zdrava mladina, na katero smo lahko ponosni. Krivda za nekulturno mladino je pri starih, ki ji ne dajo lepega zgleda in verske vzgoje. Po drugi strani pa tudi televizija, ki dostikrat s svojimi predvajanji pohujšuje in kviri mladino. Nikoli nismo videli, da bi dekleta tako razkazovala svoja gola telesa kot danes po televiziji in časopisih. Kje je ženska čast?

Ljubi Bog naj da vsem, ki so zgrešili svojo pot, da se vrnejo na pravo pot, ki pelje k Bogu in k srečnemu življenju. Naj vlada ljubezen, spoštovanje med ljudmi, in bo lepo življenje v naši lepi Sloveniji!

Zelo sem hvaležen ljubemu Bogu za vse dobrote, predvsem za zdravje, da še lahko delam. Vem, da nisem sam, da me Bog vodi in me Marija varuje vsega hudega.

Vsem želim obilo Božjega blagoslova in uspeha in vas najlepše pozdravljam!

Ivan Hrvatič, bivši gojenec

"Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega" (Jn 17, 15). To so besede Jezusove velikodušniške molitve, ki jih svetno posvečena oseba sprejema za svoje. Vsak laik, prostovoljka to je, je po nauku drugega vatikanskega cerkvenega zbora poklican, da prispeva k posvečenju sveta tako, da deluje od znotraj kot kvas.

Biti v svetu, za svet, vendar ne od sveta. Svet - je ključna beseda za razumevanje svetno posvečenega poklica, poklica don Boskove prostovoljke.

Vendar se najprej ozrimo daleč v preteklost. Jezus pride na svet, se učloveči, postane eden izmed nas; svet spreminja od znotraj in ga prežema s svojo svetostjo, ga kristificira, vse dela novo. To je Božja ljubezen do sveta.

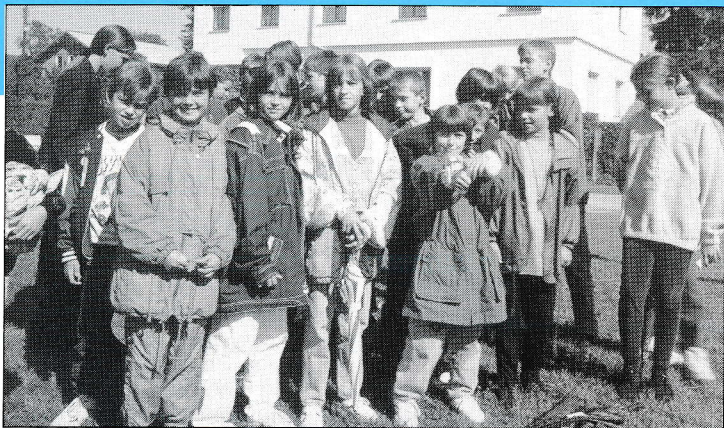
Ta ista ljubezen kliče in pošilja posvečeno laikinjo, da živi v svetu, da bi vse zemeljske resničnosti bile ponovno posvečene in naravnane na Boga. Skoraj tako, kakor da bi se utelesila v okolje, v katerem že živi, a vendar kot poslana, da bi ga preoblikovala.

Prostovoljka ni od sveta, vendar gleda nanj z naklonjenostjo, ljubeznijo, optimizmom, kot ga gleda Bog, da odkrije tiste vrednote, ki so položene v človeške resničnosti.

Navzočnost, ki posluša, ki je pozorna na resničnost, kamor je postavljena, da bi jo sprejela v njeni biti, jo sprejela, osvobajala, prepajala z vrednotami, spreminjala po Kristusovi logiki.

Živeti v svetu kot svetno posvečene pomeni, da so pozorne na nujne potrebe družbe, da jih poznajo, razlagajo in tako ravnajo, kot Bog želi. To pa pomeni, čutiti se odgovorne za pravičnejši in bolj človeški svet, da bi se v njem pokazalo obstoječe dobro in bi osvobodili navzoče vrednote ter jih spravili z novim upanjem. Pomeni uskladiti s svetom in hkrati uskladiti z Bogom, da bi bili razlagalci, sprotni prevajalci med ljudmi našega časa in Cerkvijo, ki je Kristusov zakrament.

DBP

10 LET ŽUPNIJE

Sveti Janez Bosko - Maribor

Pred desetimi leti smo salezijanci na povabilo mariborskega škofa dr. Franca Krambergerja prišli v Maribor z namenom, da pripravimo ustanovitev nove župnije v jugozahodnem delu mesta, kjer je zraslo novo naselje. Vendar to ni bilo prvo povabilo. Salezijanci smo bili povabljeni v Maribor že leta 1938. Takrat smo kupili 2 ha mestne zemlje za mladinski center. Vojna in nacionalizacija zemljišča leta 1948 sta preprečili uresničitev takratnih načrtov. Tokrat pa se je ponudila nova priložnost, da se želje uresničijo. Zato smo sprejeli škofovo povabilo in smo sedaj v Mariboru.

Nastanili smo se v starejši hiši v Dragonijevi ulici št. 6, kjer je bil prej vrtec. Škofija je prenovila stavbo toliko, da je bilo mogoče v njej stanovati, poučevati verouk in v majhnem bogoslužnem prostoru zbirati prve vernike. Zaradi bližine jubilejnega leta 1988 smo za zavetnika nove župnije predlagali sv. Janeza Boska. Škof je naš predlog sprejel in je 30. novembra, na god. sv. apostola Andreja, glavnega zavetnika mariborske škofije, ustanovil novo župnijo v Mariboru. V prvi letnik verouka se je že takrat vpisalo 63 otrok in zaradi tega sosednje župnije niso čutile osipa. Župnija sv. Janeza Boska je edina v Sloveniji, ki je posvečena temu svetniku in vzgojitelju mladih.

Župnija obsega pretežno južni del Maribora med Dravo in Pohorjem na območju Nove in Borove vasi. Značilnosti tega mestnega

predela so podobne drugim: bloki, priseljenici iz raznih krajev Slovenije in drugih delov nekdanje Jugoslavije, ki so se zaposlili v raznih tovarnah in ustanovah. Nove razmere ob osamosvojitvi Slovenije so to dokaj nenaravno sobivanje ljudi postavile še pred drugačne težave. Brezposelnost, slaba povezanost med ljudmi, strah pred prihodnostjo, naraščanje kriminala.

Naročnikov za verski tisk je malo. Zato v župniji izdajamo župnijsko glasilo *Korenine*, ki ga prejema okrog 700 družin. Mladi naše župnije dedujejo posledice prejšnjega stanja.

Salezijanci in sodelavci se po vzoru svojega zavetnika trudimo, da bi mlade poučili v veri, jim pomagali v človeški in krščanski vzgoji. V ta namen poleg rednega verouka organiziramo veroučne konce tednov v Dominikovem domu na Pohorju, kjer otroci doživijo skupnost in se tako med seboj tesneje povežejo. Organiziramo tudi druge prireditve: oratorij, veselo popoldne, tombolo, pokaži, kaj znaš itd. Za to delo si skušamo vzgojiti primerne sodelavce iz vrst mladih in odraslih.

V župniji delujeta dve zakonski skupini, ki se redno srečujeta enkrat mesečno. Sedaj je v nastajanju tretja. Želimo si, da bi takih skupin bilo še več.

Za poživitev nedeljskega bogoslužja skrbijo ministranti, pevski zbor, bralci in mladi. Temu se poleg drugega posveča tudi župnijski

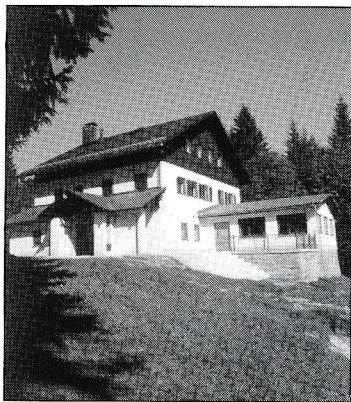
pastoralni svet. Naše bogoslužje bi bilo še veliko lepše in bolj razgibano, če bi imeli cerkev. Vsako nedeljo in večje praznike spreminjamo v bogoslužni prostor dvorano krajevne skupnosti. Bogu smo hvaležni, da jo imamo.

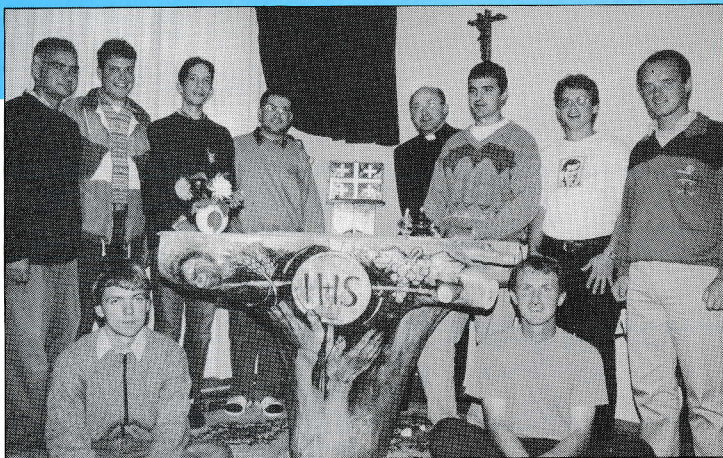
V pripravi na prvo sveto obhajilo in birmo pomagajo odrasli laični voditelji: starši in mladina. Zadnje leto so se priprave na prvo sveto obhajilo redno udeleževali tudi starši, ki so odkrili pravo vrednost svete maše in zakramentov.

Župnijska Karitas pomaga s hrano in obleko okrog petdesetim družinam premostiti trenutno pomanjkanje. Na področju naše župnije je dom za ostarele z dvesto petdesetimi oskrbovanci. V duhu diakonije jih pastoralno oskrbujemo: obiski, maše, prejem zakramentov.

Počasi in vztrajno iz gorčičnega zrna raste drevo žive Cerkve, ki bo sčasoma razširilo svoje veje in dalo zavetje vsem, ki si bodo to želeli. Zelo se trudimo, da bi nova župnija čimprej dobila svoj bogoslužni prostor - cerkev in druge nepotrebne prostore za razne dejavnosti ter za mladinski center, kjer bi se mladi zbirali in koristno uporabili svoj prosti čas. Upamo, da nam bo to kmalu uspelo s podporo vseh vas, ki berete Salezijanski vestnik, saj imate radi don Boska in želite dobro mladim, ki so up naše mlade slovenske države. "Kdor sodeluje pri krščanski vzgoji mladine, polaga temelje boljšim časom svojega naroda" (sv. Janez Bosko).

J. P.

STOPILI SO NA POT

Na predvečer praznika Marijinega rojstva je v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku začelo pot priprave na salezijansko redovno življenje osem mladih fantov iz raznih koncev Slovenije, eden celo iz Vojvodine. Jure Babnik, ki je bil lani na civilnem služenju vojaščine v Želimljem, prihaja iz Litije. Štirje fantje so letos v Želimljem končali gimnazijo in uspešno maturirali, to so: Klemen Balazič iz Senčurja, Damjan Ganc iz Sevnice, Drago Jerebic iz Beltincev in Matej Kovačič z Rakeka. Dominik Frelih prihaja z Bleda in je že končal 2. letnik teološke fakultete. Tomaž Krnc iz Sentruperta je bil že štiri leta v službi, zadnji dve leti pa je že pomagal kot vrtnar na Rakovniku. Zoltan Varga je najstarejši, nekaj let je že delal v tovarni in bil tudi učitelj na srednji elektro šoli, prihaja pa iz Mužlje v Vojvodini.

Zelo pestra skupina

Jure: "Naša noviciatska skupnost je dejansko zelo pestra. V njej smo si različni tako glede starosti kot glede pokrajinske pripadnosti. Zoltan je izkušen skavt; Tomaž je vrtnar; Dominik je lesar in strokovnjak za medije; Jure z elektrotehnično izobrazbo; Damjan filozof in mislec; Drago, dober športnik in družabnik; Klemen, naš smeh in razvedrilo; Matej kantavtor in humorist. Bog nas je združil, da drug drugega bogatimo in si pomagamo na poklicni poti."

In kaj je noviciat?

Zoltan: "Je čas, v katerem se novinci uvajamo v globlje življenje vere in ljubeče spoznavanje Boga. Je čas, ko se poglobljamo v salezijansko redovno življenje, preučujemo naše konstitucije, don Boskovo življenje in njegov sistem vzgoje. Obenem pa je noviciat tudi prav določen kraj oz. prostor v salezijanski skupnosti, kjer novinci bivamo."

Zakaj v noviciat?

Matej: "Leto noviciata je namenjeno poglobljanju nagibov in s tem iskanju gotovosti glede izbire salezijanskega poklica. Pomembno je namreč spoznati razne vidike salezijanskega življenja, hkrati pa utrditi svojo vero in svoj odnos do Boga. Poudarek je torej na duhovnosti, razmišljanju o prehojenih poti in raznih znamenjih na njej, ki nas nagovarjajo za poklic, študij pa nam pri tem pomaga."

Hodi za menoj!

Klemen: "Vsak človek išče pot, po kateri bo hodil in kjer se bo čutil srečnega. Kristjani se zavedamo, da naša pot vodi k Bogu, h Kristusu. Ker smo si ljudje med seboj zelo različni, tudi naše poti niso vse enake. Vsaka pot, po kateri nas Kristus kliče k sebi, je drugačna. Odpravili smo se na pot, ki je še ne poznamo dobro, zato pa imamo leto priprave na naše poslanstvo. Ob koncu noviciata pa bomo z redovno izvedbo darovali Bogu sami sebe."

Kot salezijanci

Damjan: "Naše salezijansko življenje je po zgledu don Boska usmerjeno k mladim. Za mlade molimo, študiramo in se izobražujemo, o življenju mladih razmišljamo v naših skupnostih in njim so posvečeni vsi naši načrti ter vse naše moči. Ob tem pa se vedno znova obračamo k Mariji, ki je naša pomočnica in priprošnjica."

V skupnosti

Tomaž: "Zavedamo se, da je v času noviciata predvsem pomembno, da se naučimo živeti, delati in moliti skupaj. Da bi vladala ljubezen med nami. Tako bomo lahko rastle v skladu z Božjim načrtom in obrodili obilne sadove. Kot novinci smo tesno povezani med seboj, smo kot ena družina, eno ljudstvo. Bili smo poklicani, da bi skupaj izpolnili določeno poslanstvo in zaživel našo karizmo."

Poslani k mladim

Dominik: "Če ne prej, v noviciatu zagotovo začenjamo razmišljati o svojem poslanstvu. Don Bosko je ustanovil salezijance, da bi služili mladim s tem, da bi jih vzgajali. Prof. Rode je dejal: 'Predstojniki, vedite, da so talenti vaših sobratov Božja volja.' S tem je morda še bolj zavezal redovnike, da odkrivajo svoje talente, jih razvijajo in kot redovniki (duhovniki ali pomočniki) z njimi bogatijo mlade okrog sebe. Seveda pa v tem odkrivanju ne smemo zanemariti naš glavni talent: salezijanski poklic."

Po enem mesecu noviciata

Drago: "Veliko časa imamo za branje, študij in premišljevanje, pa tudi za medsebojna srečanja in pogovore ga ne zmanjka. Nenehno sprejemamo nova vprašanja in izzive, bodisi pri pouku bodisi v kapeli. Udeležili smo se že raznih prireditev in slovesnosti: bili smo na Brezjah na molitvenem dnevu za duhovne poklice, obiskali Želimlje, ministrirali v stolnici ob redovniškem dnevu, se udeležili simpozija o Svetem pismu, poro-mali skupaj z mladimi v Stično..."

Starši, zakonci, slovensko ljudstvo vas potrebuje!

Ko je sveti oče govoril v ljubljanski stolnici škofom, duhovnikom, redovnikom, redovnicam in vsem navzočim, je vzkliknil: "Slovensko ljudstvo vas potrebuje. Evropa in svet vas potrebujeta, ker potrebujeta Kristusa!"

Te papeževe besede so močno odmevale na molitvenih srečanjih za duhovne poklice v septembru na Brezjah, Ptujski Gori in Sveti gori.

Po molitvenem srečanju mi je nekdo pripovedoval, kako je sinova odločitev za duhovništvo prizadela srce enega izmed staršev v toliki meri, da je nehal hoditi v cerkev.

Ko smo pri popoldanski pobožnosti molili rožni venec, je bila izrečena prošnja: "Molimo za starše, da bi v veri znali sprejeti odločitve svojih otrok, kadar le-ti želijo slediti Jezusovemu klicu v duhovnem poklicu."

Ob tej prošnji sem sklenil, da bom v tem pismu zapisal: Starši, zakonci, slovensko ljudstvo vas potrebuje! Potrebuje vas, ko se odločate za ljubezen, potrebuje vas, ko se odločate za nova življenja, potrebuje vas pri verski vzgoji vaših otrok, potrebuje vašo privolitve, ko se otrok odloča za duhovni poklic. Mnogokrat je tukaj potrebna velika žrtev s strani staršev.

Ne obsojajmo staršev, ki se ne morejo sprijazniti z otrokovo odločitvijo za duhovni poklic, ampak zanje molimo, da bi jim Bog pokazal spoznanje in moč, da bi se tudi oni prilagodili Božji volji.

Kaj naj naredi oče ali mati, ki se, človeško gledano, ne moreta sprijazniti z resničnostjo, da jima Bog "krade" otroka?

V družini, ki jo dobro poznam, se je ob sinovi odločitvi za semenišče tudi zapletlo. Sin mi je iz semenišča pisal: "Oglašam se Vam iz semenišča, toda moje srce je žalostno. Ata mi ni dal svojega blagoslova, ker je ves čas računal name, da bom jaz ostal doma za gospodarja..."

Po pol leta bivanja v semenišču sem prejel od istega semeniščnika drugo pismo, v katerem piše: "Zopet se Vam oglašam, toda danes z radostnim srcem. V naši družini se je nekaj zgodilo. Oče in mama sta poromala na Brezje. Ko se je oče vrnil domov, je rekel mami: 'Ne smem mu braniti. Ne smem kot oče reči NE, če Bog hoče DA.' Kako se veselim božičnih praznikov, ko se bom lahko sproščeno pogovarjal tudi z očetom." Upam, da bo ta sin pel drugo leto novo mašo.

Dragi starši in zakonci! Ob življenjskih odločitvah vaših otrok se tudi vi po zgledu tega očeta posvetujte z Bogom in poromajte v svetišče Božje matere. Mislite najprej na načrt, ki ga ima Bog z vašim otrokom. Bog bo poskrbel tudi za vas. Vedite, če bo vaš otrok srečen, boste srečni tudi vi. Sv. Janez Bosko, ki je vzgojil veliko duhovnih poklicev in ustanovil redovno družbo salezijancev za vzgojo mladine, je staršem zatrjeval: "Največji dar, ki ga Bog lahko podari staršem, je sin duhovnik."

Staršem in mladini želim veliko poguma, velikodušnosti in daru razločevanja.

Vsem lep pozdrav.

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

DECEMBER

Papež Janez Pavel II. nas je ponovno povabil k posnemanju svetniških kandidatov.

Goreče prosimo, da bi kristjani, zlasti mladi, v svetnikih odkrivali pot, po kateri bi tudi sami uresničili svoje življenjsko poslanstvo.

JANUAR

"Učitelj, kje stanuješ? Pridita in bosta videla" (Jn 1, 38).

Prosimo za duhovnike, da bi bili mladim močan izziv in bi se ob njihovem zgledu odločali za hodo za Jezusom.

† K Bogu so odšli po plačilo:

Julka Zabukovec, Dobrepolje
Helena Blažič, Dobrepolje
Amalija Janež, Stari trg pri Ložu
Rozalija Kolbl, Križevci, mati salezijanca
Angela Zajc, Pirniče
Marija Košorok, Sevnica
Elizabeta Puc, Maribor
Marija Hribar, Dob
Amalija Torcmiler, Mežica
Malka Tornič, Begunje/Cerknica
Matilda Žnidaršič, Gorišnica
Jože Urbanek, MB, duhovnik
Ana Tominc, Šentjošt

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Salezijanski mladinski dom
Kodeljevo

Janez Žabot
p.p. 2774
1001 Ljubljana
tel.: 061/140-21-02

VZGOJA ZA POKLIC

Mati Marjeta je Janeza usmerjala v življenje tako, da ga je učila sprejemati Božjo voljo. Vztrajno je zanj molila, da bi spoznal pot, na katero ga kliče Gospod. Pri devetih letih, ko je Janezek imel tiste "sanje" in so se mu mnogi posmehovali, je mati dojela pravi smisel: "Kdo ve, ali ne boš postal duhovnik." Kaj vse je potem zanj storila, da bi lahko hodil v šolo in šel za klicem, ki ga je vabil. Mater je stalo veliko ponižanj in še več žrtev. Pa je vztrajala in bila sinu zvesto ob strani.

Dobršen del "semeniške vzgoje" je dobil od svoje matere. Dobesedno iz nje in ob njej je zrasel Janezov poklic. V njej je imel pravo duhovno vodstvo. Čutil je veliko svobodo, vendar je vedno slišal jasno in odločno besedo matere, ki mu je povedala kaj in kako.

Ob vstopu v semenišče

Ko je odhajal v semenišče, je prejel duhovniško obleko, talar. Srce matere je čutilo srečo in veselje. Vendar ji čustva niso zadušila treznega premisleka in napotila sinu. Dejala mu je: "Janez, oblekel si duhovniško obleko. Zadovoljna sem, kakor more sploh biti mati. Zapomni pa si, da ni obleka, ki dela človeku čast, temveč krepost. Če boš nekega dne zdvomil o svojem poklicu, bognedaj da bi onečastil to obleko. Takoj jo odloži. Raje imam za sina ubogega kmeta kakor duhovnika, ki bi zanemarjal svoje dolžnosti. Ko si bil rojen, sem te posvetila Materi Božji. Ko si šel v šole, sem ti priporočala, da imej rad to našo Mater. Zdaj ti priporočam, bodi ves njen, Janez!"

Družina naj vzgoji otroka za poklic, ki mu ga je Bog namenil. Preseneča nas, kako resno svarilo daje mati Marjeta Janezu, z druge

strani pa mu pušča popolno svobodo. Danes tako radi govorimo, da otroka ne smemo siliti v poklic, da si ga mora sam izbrati. Seveda. Kdaj si ga naj izbere? Po katerem kriteriju? Izbrati si ga res mora sam, toda vzgojiti ga moramo, da si ga bo izbral tako, da bo to odgovor njegovega življenja.

Ali frančiškan ali škofijski duhovnik

Janezov duh je iskal svojo pot. Bil je odločen, da bo postal frančiškan. Zato je župnik, ki je za to namero zvedel, prišel prigovarjat materi Marjeti, naj vendar ne dovoli, da bi Janez postal frančiškan, saj je revna in že v letih, kdo pa bo potem skrbel zanjo.

Malokrat je šla obiskat sina, tokrat z obiskom ni odlašala. Zdelo se ji je nujno, da kot mati pove svojo besedo. V Chieri je prišla s črnim šalom. "Župnik mi je prišel povedat, da nameravaš iti v samostan. Je to res?" "Da, mama. Upam, da nimate nič proti." "Dobro me poslušaj, Janez. Želim, da vse dobro in mirno premisliš. Ko se boš odločil, pojdi po poti, ne oziraj se na nikogar. Najpomembnejše je, da boš delal po Božji volji. Župnik me je nagovarjal, da bi te pre-

govorila, da bi mi bil na stara leta v pomoč. Ampak jaz pravim: v tej zadevi se ne oziraj na svojo mater. Bog je na prvem mestu. Od tega nočem nič in ničesar ne pričakujem. Na svet sem prišla revna, živela sem revno in revna želim umreti. Čisto jasno ti povem: če boš postal duhovnik in bi po nesreči postal bogat, ne bom prestopila tvojega praga. Dobro si zapomni."

Kako nam je v tej povezavi jasno, odkod salezijsko geslo na grbu, ki ga je don Bosko imel od prvega dne v svoji sobici v Valdoccu: "Daj mi duše, drugo vzemi." Kako vesel in srečen je bil, da mu je Bog dal veliko duš in da je lahko živel skromno. Do tega ga je pripeljala njegova mati. To ne pride samo od sebe. Tako je don Bosko bil z ene strani popolnoma nenehno znan na gmotne dobrine, z druge pa je v vsem zaupal v Božjo pomoč.

Po mašniškem posvečenju

Tisti večer je mati Marjeta našla trenutek, da je dobila Janeza na samem in mu lahko povedala, kaj čuti njeno srce v tem trenutku. "Zdaj si duhovnik, bliže si Jezusu. Nisem brala tvojih knjig, vendar ne pozabi, da ko si pričel maševati, pomeni to, da se pričinja trpljenje. Tega se ne boš zavedal takoj, pomalem boš pa videl, da ti je mati povedala resnico. Odslej misli samo na rešitev duš, zame pa nič ne skrbi."

Kaka nesebična ljubezen matere. Nekaj, kar vzbuja spoštovanje. V nas se tako rado vgnezdijo občutje in ravnanje, da bi vedno hoteli imeti otroke zase: pridne, ubogljive, lepe, pametne, gospode..., da bi se z njimi ponašali. Kot da bi bili otroci del dobrin, ki jih imamo, da se z njimi okoristimo, olepšamo svoje življenje. Res, težko je imeti otroke zaradi njih, jim podariti nesebično ljubezen. Vzgoja je umetnost, ker je umetnost nad umetnostmi ljubiti bližnjega kot sam sebe. Pot počlovečenja pa je ne more zaobiti.

MLADINSKI PROTAGONIZEM

*"Jaz sem trta, vi mladike.
Kdor živi v meni in jaz v njem,
rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete ničesar storiti.
V tem je poveličanje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu
in postanete moji učenci."*
Jn 15, 5.8

Iz okolja krščanske normalnosti in z načinom zahtevnosti lahko pridemo do resničnega vzgojnega razmerja, ki pomeni duhovno osmozo vzgojitelja in vzgajanca. Ob notranji drži zaupanja, ki gradi na veri, dosežemo sad veselja, ki ga svet ne more dati. To veselje pa nas obvezuje za nenehno nadaljnje prizadevanje, da nam ga ne skali nemir nečistega srca, pa tudi, da ga delimo z drugimi, saj je znamenje naše odrešenosti.

Don Bosko je bil prepričan, da nihče ne pojde v nebesa sam, še najmanj pa duhovnik.

Duhovnost preventivnega sistema je zatorej apostolsko angažirana duhovnost. "Sem mar jaz varuh svojega brata" in "me ne briga" so najtežji grehi te duhovnosti. Ne dopuščamo, da bi ostajali neprizadeti ob drugih, ali da bi gradili samo svet svojega "jaza".

Ob pozornosti in prizadevanju za drugega najbolje gradimo lastno življenje. Prav tako pa je res tudi drugo: tudi drugemu moramo dovoliti, da sam gradi svoje življenje. Starši, ki otroku onemogočijo psihično in čustveno zrelost in samostojno vključevanje v družbeno okolje, bodo iz svoje ljubezni nare-

dili popkovino, ki bo morala biti kvečjemu začasna.

Sv. Janez Bosko je od mladih, s katerimi je živel in se zanje prizadeval, z ene strani zahteval odprtost src in pokorno vdanost, z druge strani pa je bil pozoren, da so se lahko vsestransko razvijali v zrele, odgovorne in samostojne osebnosti. Od njih je pričakoval človeško in apostolsko pozornost do sotovarišev. Možnost, da so lahko pomagali bolnemu v njegovih potrebah, so si šteli tudi v duhovno zadovoljstvo. Toliko bolj so iskali priložnosti, da so po duhovnem prijateljstvu spodbujali in opominjali drug drugega v moralnem in krščanskem napredovanju.

Don Bosko je z genialno zamisljivo stalne navzočnosti med fanti, z asistenco, vzpostavil sistem kontrole, ki naj zagotavlja vzgojno, moralno in duhovno zanesljivo okolje za pozitivno rast fantov. Z enako genialnostjo pa je znal prisluhniti pobudam najbolj zavzetih, ko so hoteli zbrati prijatelje v raznih družbah ali na viden način izraziti svojo pobožnost do Marije v mesecu maju. Vzgaljal jih je za samostojno in zavzeto sodelovanje pri življenju oratorija, od vsakdanjih gmotnih skrbi in čiščenja do du-

hovnega spremljanja. To zadnje je lepo razvidno iz življenjepisa Miha Magoneja. Po nekaj tednih bivanja v Oratoriju je njegov prijatelj opazil, da je Mihec izgubil veselje do zunanje razigranosti in je postal zamišljen, celo žalosten. Prijatelj mu je s svojim pogovorom pomagal do spoznanja, da je glavna težava v njegovi nemirni duši, ki je potrebna dobre spovedi. Zakrament spovedi mu je predstavil kot nekaj potrebnega in možnega, čeprav je preteklo že veliko časa od zadnje spovedi. Dominik Savio je marsikaterega prijatelja vprašal, ali mu je pripravljen narediti veliko veselje: in sta šla v soboto skupaj k sveti spovedi. Don Bosko sam se je velikokrat čudil zavzetosti in iznajdljivosti svojih fantov, ki so bili prej prepušteni sami sebi in ulici.

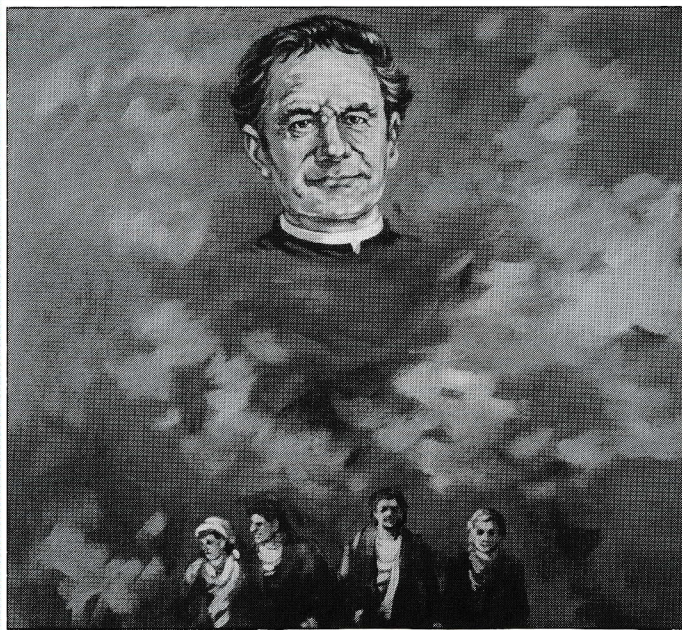
Danes se z modernim izrazom "protagonizem mladih" znova zavzemamo za aktivno, odgovorno, samostojno skrb mladih za njihov človeški in krščanski napredek, pa tudi za dobro drugih. Odrasli jim morajo ponuditi jasne kriterije in okvire, čeprav nekateri mladi želijo "protagonizem" izkoristiti za to, da bi lahko delali, kar bi hoteli, brez vsake omejitve z odgovornostjo.

Dostikrat starejši v svoji "servilni" ljubezni, da bi mladim dajali vse na krožniku, krnimo osnovno potrebo mladih po avtonomnosti in afirmaciji; potem to izbija na negativnih področjih. Osnovni odraz in zrelost za protagonizem mladih pokažejo mladi s sprejemanjem vsakdanjih odgovornosti zase in za druge, brez teženj, da bi se moral ves svet vrteti okrog njih. Življenje mladega človeka je toliko vredno, kolikor si iz njega trudi vedno znova napravljati dragocenost in "vsebinno", ki jo lahko deli z drugimi in tudi njim prinaša smisel in življenjsko srečo zemeljskih in Božjih otrok. Bog je načrt stvarjenja in odrešenja zaupal človeškim rokam. Don Boskova duhovnost nas na to vedno znova opozarja in k temu spodbuja.

Franček Marsič

Janez je odšel v nadškofijsko bogoslovje v Chieri 30. oktobra 1835. Mati mu je dejala ob slovesu: "Janez, oblekel si duhovniško obleko. Čutim vse tisto zadovoljstvo, ki ga lahko ima mati ob uspehu svojega sina. Toda zapomni si, da meniha ne naredi obleka, ampak krepost." Čas v bogoslovju je hitro tekkel. Janez se je družil z najboljšimi prijatelji, še posebno s svetniškim Alojzijem Comollom. S pridnim učenjem je zopet pridobil eno leto. Med počitnicami se je ukvarjal z raznimi rečmi: "Delal sem z obličem, vihnel kovaško kladivo, obdeloval železo, krojil in šival obleko, delal čevlje..." Ob prazničnih dnevih se je posvečal otrokom vseh starosti in preizkusil se je tudi v pridiganju.

SV. JANEZ BOSKO - SPOMINI

Nepripravljena pridiga o sv. Roku

Kar se mi je zgodilo tisti dan (16. avgusta), jasno kaže, kako daleč je segal moj pogum. Pričakovali so pridigarja, ki naj bi govoril o sv. Roku. Ob uri, ko je bilo treba stopiti na prižnico, ga še ni bilo videti. Župnik iz Cinzana je bil na trnih. Iz bližnjih krajev je za praznik prišlo mnogo župnikov, in v tem trenutku - ker sem videl, da gospod iz Cinzana ni vedel, kaj bi storil - sem stopil od enega župnika do drugega, in jih prosil, da bi kdo spregovoril kako dobro besedo ljudem, ki so se zbrali v cerkvi.

Nobeden se ni čutil pripravljenega. Eden mi je zaradi mojega nadlegovanja celo odločno rekel: "Vi ste neodgovorni! Mislite, da je improvizirati govor o sv. Roku tako kakor spiti kozarec vina? Sami poskusite!"

Mož je govoril glasno in vsi so mu hrupno pritrjevali. Užaljen, toda spodbujen v svojem ponosu sem odgovoril: "Nisem se hotel

vsiljevati. Ker pa vidim, da se nihče ne čuti, bom nagovor res imel sam."

V cerkvi so zapeli sveto pesem, da bi imel čas zbrati misli. Nekoč sem prebral življenjepisa sv. Roka. V duhu sem si osvežil glavne podatke in dogodke in stopil na prižnico. Imel sem enega najlepših govorov v svojem življenju...

Nova maša

Ne da bi o tem s komerkoli govoril, sem se predstavil nadškofu mons. Fransoniju. Nadškof me je ljubeznivo sprejel. Prosil sem ga, da bi med počitnicami smel študirati četrti letnik in skleniti petletno bogoslovje v šolskem letu 1940/41.

V duhovnika sem bil posvečen 5. junija 1841 na vigilijo praznika Svete Trojice. Prvo mašo sem imel v cerkvi sv. Frančiška Asiškega. Spremljal me je gospod Cafasso. Doma so me željno pričakovali, kajti že več let ni bilo nove maše. Vendar sem jo raje v tišini daroval

v Turinu. Lahko rečem, da je tisti dan bil najboljši v mojem življenju.

V ponedeljek sem šel maševat svojo drugo mašo v svetišče Marije Tolažnice. V torek sem šel v Chieri, kjer sem maševal v cerkvi sv. Dominika.

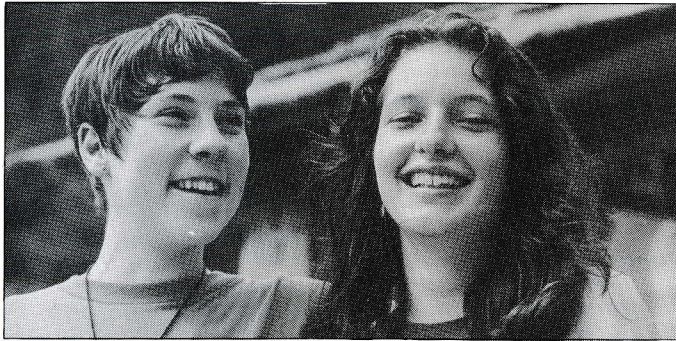
V četrtek je bil zapovedan praznik svetega Rešnjega telesa. Pel sem sveto mašo v domačem kraju, obdan od svojih dragih. Ker je bila tudi slovesna procesija, sem nosil Najsvetejše po cestah Castelnuova. Župnik je povabil na kosilo moje sorodnike, duhovnike in krajevne predstavnike. Vsi so me imeli radi in vsak je bil srečen skupaj z menoj.

Zvečer tistega dne sem se vrnil domov. Ko sem bil že blizu krajev, kjer sem živel kot otrok in sem zopet videl livado svojih prvih sanj pri devetih letih, nisem mogel obvladati svoje prevzetosti. Rekel sem: "Kako čudovita so pota Božje previdnosti! Bog je zares dvignil s tal ubogega dečka, da bi ga postavil med svoje ljubljence."

Pripravil ASS

LETO PRÍČEVANJA

Mladi, zakaj?

V teh dneh okoli praznika vseh svetih se obrača naš pogled z velikim notranjim mirom in gotovostjo v preteklost in v prihodnost; v tiste trenutke, iz katerih izhaja in v katere se vrača sedanost. Čutimo živo občestvo Cerkve - potujoče, trpeče in poveličane. Mnogo bratov in sester je pred nami prehodilo pot iskanja Božje volje. Ko se v svoji vsakdanosti vprašujemo in odkrivamo obljube "večnega življenja", nam je njihovo pričevanje v zgled in spodbudo.

Papež Janez Pavel II. je pripravil poseben duhovni program, ki naj bi bil mladim vsega sveta vodilo v vsestranski pripravi na jubilejno leto 2000. Mladi bodo imeli ob skrivnosti Svete Trojice priložnost razmišljati o svoji veri ter o svojih temeljnih življenjskih naravnostih. Papež spodbuja mlade, da naj ob prelomu tisočletja ponovijo čudež učlovečenja; spodbuja jih, da naj tudi oni, okrepljeni z Božjo besedo in zakramenti, v svojih skupnostih postajajo vedno bolj "kruh za življenje sveta". Naj bi njihove besede in njihova pripravljenost za dobro vedno bolj "meso postajala". Mladi so namreč upanje Cerkve! In Cerkev mladim zaupa - veliko zaupa!, se ne naveliča ponavljati sveti oče.

V prihodnjih letih nas bodo torej vodila naslednja svetopisemska gesla:

- * 1997: "Učitelj, kje stanuješ? Pridita in bosta videla" (Jn 1, 38).
- * 1998: "Sveti Duh vas bo učil vsega" (Jn 14, 26).
- * 1999: "Oče sam vas ima rad" (Jn 16, 27).
- * 2000: "In Beseda je človek postala in se naselila med nami" (Jn 1, 14).

Letos bodo vsi programi, ki jih pripravljamo v okviru salezijanske mladinske pastorale, potekali pod geslom PRÍČEVANJE. Kakor je učencema srečanje na obali Genezareškega jezera dalo moč, da sta pogumno izpovedovala Jezusovo ime, tako bodo tudi mladi po oseb- nem srečanju z Gospodom njegovi prepričljivi pričevalci.

Vedno, ko nanese beseda na temo pričevanje, se čutimo nago- vorjene. Ne moremo namreč prezreti, da je tu posredi življenje: daro- vano življenje Jezusa Kristusa in darujoče se življenje kristjanov kot odgovor na Jezusovo daritev. To z drugimi besedami pomeni, da je pričevanje eno temeljnih razsežnosti krščanskega življenja. Milost krsta je dar, velik dar; je pa tudi velika odgovornost in naloga.

Dragi prijatelji, vesel sem, da z molitvijo podpirate mlade in vse, ki skupaj z njimi v don Boskovi sledi iščemo Gospodovo obličje. Dovolim si nasloviti na vas veliko povabilo. Naredite še en korak naprej: pridružite se nam! Naj postane pričevanje tudi geslo vašega prizadevanja in duhovne rasti v tem letu!

Martin Lisec

Slovenci smo maloštevilen narod, pa smo kljub temu v marsikateri stvari med prvimi na svetu. Žal je ena izmed takih stvari tudi število samomorov.

Zakaj toliko Slovencev ne mara in ne more počakati, da jim življenje naravno ugasne? Zakaj nočejo živeti? Zakaj obupujejo? Zakaj to počno mladi, še preden se je njihovo življenje sploh moglo razcveteti? Osnovni zakon vsega živega je, da hoče živeti, in to za vsako ceno. Od kod ta človekova "bolezen", da zdrav umira?

Gotovo je to vprašanje pove- zano s smislom življenja. Čemu bi pa naj živel, če je življenje nesmisel- no! Samomor je torej bolezen človekovega duha.

Kristus nam je pokazal na smiselnost življenja. Niti najhujše trpljenje ga ni potisnilo v obup. Zau- pal je v svojega nebeškega Očeta. Izpolniti Božjo voljo mu je bilo tako pomembno, kot sta jed in pijača. Ljubil je življenje. Smrt pa mu je bila izraz največje ljubezni, saj je dal svoje življenje, da bi ga mi imeli v izobilju, da bi imeli večno življenje.

To je Božja ljubezen, ki nas kliče v življenje, da bi bili srečni. Prav srečen človek je najlepša zahvala Bogu za dar življenja. Kristjani hvaležno sprejemamo življenje, ga živimo v darovanju in ga na koncu izročamo svojemu Stvarniku, da bi ga po odrešilni smrti Jezusa Kristusa spet prejeli kot večno življenje.

Gašper

SLIŠIŠ VEČNOST

V jeseni smo malarji, ki hodimo po ubrani oktobrski lepoti brez palete, brez barv in platen. Le gledamo in pišemo v spomine. Vem, da bodo spomini tisti dan, tiste dneve kakor oživali. Takrat bomo bežali pred nočjo.

V neki knjigi takole piše: "Srečal sem se s smrtjo. Na Jezerškem je umrla stara mama, ki sem jo ljubil in sva se vedno tiho razumela, ne da bi slikala svoja doživljanja z besedami... Njena spoved je bila kratka. Klečal sem ob njeni postelji, gledala me je z

mirnimi, modrimi očmi in odhajala. Še pred dnevi sem bil prepričan, da je moja večna zaveznica, nato pa se kar nenadoma odloči in odide tja, kamor si je želela... Gore so bele in mrzle, nebo nad njimi pa se tiho pne v neskončnost in pripoveduje o stvareh, ki jih ljudje ne bomo nikdar razumeli."

Vsi smo del vesoljnega reda; nastajamo, obstajamo, umiramo in se spreminjamo. In za seboj pustimo sama neodgovorjena vprašanja; ker ne maramo življenja.

Zakaj je mnogim tako težko povedati, kaj je življenje, kaj je tisto, zaradi česar se živi, se splača živeti? Množici tistih, ki klonejo in odidejo v somrak neznanega. Ne vidimo jih, dokler za njimi ne zazeva prazen prostor, ki ga nikdar več nič ne zapolni.

Preprosto si ne znamo povedati zgodbe, ki jo zbiramo v mislih, ko se podimo po zavetju in nam je lepo, da bi kar obstali in obseleli. Potem pa kar ne znamo več govoriti o miru, o vetru, o soncu, o vseh teh barvah.

Meja med življenjem in smrtjo je pri kristjanih zabrisana, mar ne. Pravzaprav je ni. Tako vsaj ponosno izpovedujemo. Umrjemo, da živimo in nikoli obratno. Zakaj si tega ne pripovedujemo bolj glasno? Zakaj si ne povemo, da smo ljubljene že od takrat, ko so nas tkali?

Po toplini duše v besedah in v delih, po ljubezni se nas bodo spominjali. A vas skrbi? Nikar, ker smo s poljubom Njegovim varni vsepovsod.

Je najdenje miru, topline, ljubezni. Čutenje toplega peska, ki polzi iz rok. Vzpon na goro... vrnitve ne dočakaš. Topljenje ledu ob krčevitem stisku skale, ki se odkruši. Božanje vetra, ki ne dopušča, da bi bil nemiren. Čas obstoji. Ni hitenja, ni izgovorov. Je pristnost, je iskrenost, je toplina, je mir. Če bi tehtal in štel padce skozi sito -kolikokrat že in kolikokrat še - je brezizraznost.

Jerneja, Darja

*In potlej pride velika tema:
nobene želje, nobenega upa,
nobene misli, nobenega smisla,
nobene kletve, nobene besede,
nobenega leta, nobenega padca, nobenega dvoma,
samo praznina, velika samota,
velika jama, velika mora,
velik vprašaj;
je to vse, kar je še, ta nepredirna, neskončna tema?*

Bil sem čuteče bitje! Znal sem ljubiti. Zato me tok zgodovine ziba v preteklost. Lepo je, neminljivo.

Barbara

Večnost je zame nekaj nedoumljivega. Kristjani verujemo, da je smrt le prehod v življenje brez trpljenja, žalosti in solz. Večnost je zame življenje v Božji luči.

Mateja

Nihče izmed nas ne more preprosto verjeti, da se s smrtjo vse konča, da v nekem trenutku prenehamo bivati. Ne moremo živeti brez vere in upanja, da je smrt prehod v večnost.

Ema

Večnost čutim, ko sem srečna. Pravzaprav si želim, da bi to trajalo večno. Večnost ne more biti dolgočasna, ker je Njegova.

Tina

Naše življenje je ena sama večnost; kot reka, ki nikoli ne presahne; teče in teče, dokler se ne izlije... Večni so že nekateri trenutki v našem življenju.

Alenka

Če verjamem v večnost, lažje živim v sedanosti.

Karmen

Jaz ne vem, kaj nas čaka po smrti. Verjamem pa, da s smrtjo ni vsega konec. Če se trudimo, da smo dobri, bomo dobili plačilo, drugače kazni.

Vlasta

Kot dogori voščena sveča, tako dogori človeško življenje. Plamenček postane po smrti mogočen, toplejši, večni. Morda zato, da se ob njem prižigajo vedno nova življenja, da ožarja srca vseh, ki še živijo.

Barbara

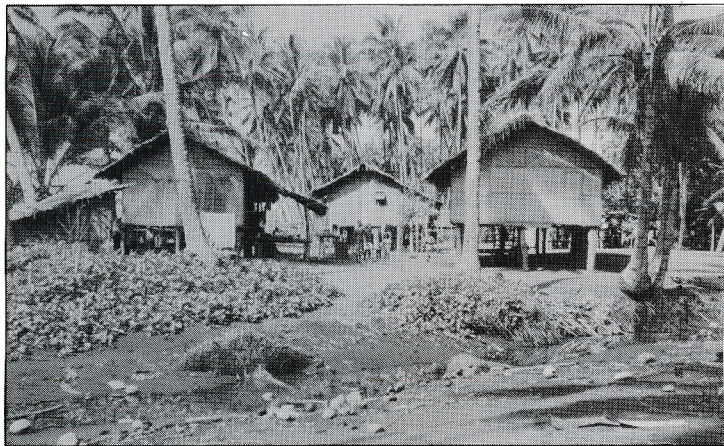

Večnost je ljubezen, ki ne gleda nase, ampak na vse in na vsakogar.

Sonja

Mesec na nebu, si ti večnost? Zvezda na dnu morja, si ti? Želim si te. Hočem zaplavati v tvoje brezmejne valove.

Tanja

PRIDITE, NE ODLAŠAJTE!

Araimiri, 20. septembra 1996

Spoštovani, včeraj sem se odpravila v Keremo, da bi se srečala z ljudmi z južnega dela naše province. Se nisem dobro stopila iz čolna, sem že slišala pogovor med ljudmi, da so prejšnjo noč zopet oropali bolnišnico. Odnegli so še tistih nekaj zabojev zdravil, ki so jih bolničarke hranile za res nujne primere. Uboge bolničarke se že več kot dve leti same trudijo, da bi pomagale ljudem. Zdravnikov ni. Se zadnji je odšel pred dvema letoma, potem ko so ga roparji napadli.

Otroci s hribov - ysi z velikimi trebuščki. Hrane ni. Še tisti sladki krompir, ki so ga posadili, jim je odnesel močan naliv. Odrasli so prišli v dolino, da bi nakupili nekaj riža in kokosa. Ne vedo, ali bo dovolj denarja za zdravila. Zaradi slabega vremena letalo ne bo vzletelo. Zaradi otrok pa se morajo vrniti, pa naj je pot še tako dolga. Vzela jim bo štiri dni s hrano na hrbtu.

Ljudje z obale - malarija, tuberkuloza, gobavost... Bolničarke jih pošiljajo nazaj v vas. Ni zdravil. "Če imaš denar, pa pojdi v Moresby, drugače te čaka smrt," pravi ena izmed delavk.

Med vrnitvijo v Araimiri so nam pot zaprle ogromne skale, ki jih je odkrušil močan naliv. Jame, globoke več kot pol metra, polne blata. Nikogar ni, ki bi popravil pot.

Nekdo si je natlačil žepce z denarjem, ki je bil namenjen za pot.

Po dolgi in naporni vožnji se končno vrnemo v misijon Don Bosco. Učenci so nas že nestrpnost pričakovali. Igre so se že pričele, le še na nas so čakali, da se jim pridružimo. To bo zabava. Kako veseli so!

V meni pa se porajajo nova vprašanja o teh mladih ljudeh: kje bodo naslednje leto? Šola bo zaprta, saj je nevarno nadaljevati pouk. Morje je iz dneva v dan bliže. Ali si bodo našli delo? Za dekleta že vem

odgovor: starši jih bodo prisilili v prezgodnjo poroko. Tako mlada so še, stara od 14 do 18 let.

Pa kako radi imajo Araimiri. Mnogi bi želeli po zaključnem šolanju ostati tu in pomagati pri delu. Don Bosco! Tu najdeš vse: veselje, petje, molitev, izobrazbo... Ne marajo drugih šol. "Ni discipline," pravijo. "Tam nobeden ne pokaže, da nas ima rad. Ampak Don Bosco! Na vsakem koraku zaznaš ljubezen. In vedno je kdo z nami."

Ko bi le lahko kaj več naredila za te mlade! Potrebujejo več šol. Zelo malo je pismenih. Naša provinca je najrevnejša. Ni denarja ali bolje, nekdo si ga pošteno nalaga na kupček. Ni delavcev ali bolje, so, vendar želijo plačilo za opravljeno delo. In to so se naučili od nas materialističnih ljudi...

Dragi prijatelji, rada bi vas vprašala, ali je kdo izmed vas pripravljen za opravljanje kakršnega koli dela brez plačila? Če je, potem naj ne odlašaj, ampak naj pride. Milijoni ljudi čakajo na našo pomoč, le do njih je treba stopiti in jim jo dati.

V molitvi z vami.

Zvonka

**Zvonka Kopina
Don Bosco Araimiri
P.O.Box 159
Kerema, Gulf Province
Papua New Guineaia**

TREBA SE BO ZA KAJ ODLOČITI

Značilna podoba prostih dni: dve dekleti naslonjeni na ograjo. V ustih žvečilni gumi, sončna očala, čeprav prav zdaj ne bi bila potrebna. "Pozdravljeni!" sem pozdravil prvi. Včasih je bolje, da jih prehitiš. Sicer se lahko naredijo, kakor da te niso videli. Nekaj sta zamomljali. Težko bi rekla, kaj. Od dolgočasje se jim včasih ne ljubi niti ust odpreti.

"Kaj počneta?" "Nič, saj vidiš. Kaj naj bi počeli?" je odgovorilo dekletu s črnimi očali. "To vidim. Ampak drugače, kaj delata?" "Ja, še delala naj bi. Zakaj pa so počitnice!" "To je sicer res, pa je tudi, da postaneš od lenarjenja in dolgočasje bolan." "Nama pa res ni dolgčas, a ne?" se je obrnila k svoji prijateljici. "No, kdaj pa sta danes vstali!" "Kaj jaz vem, okrog 11.00," je odgovorila prva. "Jaz pa malo prej." "Sta bili ponoči na kakšni zabavi?" sem bil še naprej vztrajen. "Malo sva sli okoli. Pozneje, ko bo pouk, ne bova mogli. Pozneje se tudi nič posebnega ne dogaja na sceni. Vsak tiči v knjigah," je še hitela prva razlagati.

"Župnik, kaj sem že hotela vprašati? Aja, bomo letos tudi imeli verouk?" "Normalno." "Dobro." Onidve sta namreč komaj dobro zapustili osnovnošolske klopi, srednješolskih še nista okusili. "O čem se bomo pogovarjali?" je sledilo vprašanje. "O tem se bomo pogovorili na prvem srečanju. Če boste vi pripravili teme pogovora, bo po vaše, če ne boste nič predložili, bo po moje." "Jaz že imam temo," je poseglo vmes drugo dekletu. "Kakšno pa?" "Mene zanimajo take stvari o duhovih, magiji, črnih mašah, sektah..." "Kako pa ti je ravno to padlo v glavo?" "Ko se po toliko o tem piše, govori." "Ne bi rajši govorili o sveti maši in ne o črnih mašah," sem posegel vmes. "Ne, tisto je bolj napeto. Jaz imam rada take napete stvari." "Ko smo že pri tem, kaj pravita, zakaj se o tem toliko govori in

piše?" "Kaj jaz vem, najbrž zato, ker je bolj napeto," je menilo drugo dekletu. "Jaz pa mislim, da so ljudje butasti!" je bila prva bolj ostra.

"Pa pustimo to, o tem bomo razpravljali takrat, ko bo za to čas. Kdaj bomo imeli veroučno srečanja?" "Treba se je dogovoriti. Do sedaj so bila navadno ob sobotah." "Ne, ne bi imeli ob sobotah! Rajši kak drug dan. Recimo ob petkih!" "Z moje strani ni težav. Bodo pa težave za tiste, ki imajo popoldanski pouk." "Tisti naj pridejo pa v soboto," sta si bili kar obe edini. "Zakaj pa ne ob sobotah?" sem silil vanju, čeprav sem vedel, o čem fantazirata. "Oh, sobota je edini dan, ko lahko greš malo naokoli, si najdeš kakšno družbo, skočiš v disko in podobne finte!" je bila prva vztrajna. "Se bodo doma strinjali z vajinim predlogom?" "Ne vem. Bilo bi pa v redu." "Ne, rajši imejmo ob sobotah, ampak bolj zgodaj. To bo še boljše," je drugo

popravilo. "Kako bo boljše," ni bilo jasno prvi. "Čudno. Greš k verouku, potem pa še malo okoli. Misliš, da te bodo kar tako pustili?" "Ja, imejmo rajši tako!" sta v en glas pritrdili.

"A tako? Vidve bi versko srečanje izkoristili za izhod. Nekajkrat bi še prišli, potem bi pa začeli pohajkovati. Čakajta, tako pa spet ne bo šlo!" "Bilo bi pa fino!" "O seveda, doma bi lagali, se delali vnetai veroučenki, hkrati pa pohajkovali," sem pol v šali in pol zares prebral njune načrte. "Ah, nehajmo s tem. Zdjaj so počitnice. Se bomo že dogovorili," je prvo dekletu prekinilo pogovor. Malo smo še pokramljali, potem sem odšel.

Včasih se človek vpraša: kaj vse roji v glavah teh mladih ljudi! Vse bi radi: napetosti, skrivnosti, pomembno je le, da je kaj postavljeno na glavo; radi bi verska srečanja in hkrati zabavo, radi bi bili tu in kje drugje; radi bi videli, kakšna je črna maša, ker Jezusovo daritev že poznajo; radi bi vedeli, kako je po smrti, kaj delajo v raznih sektah, ker svojo versko skupnost že poznajo... Kaj vse bi radi! Vse se ne da. Za nekaj se bo treba odločiti, sicer bodo večno razpeti in razcefrani v svojih hotenjih. Tudi ti dve mladletnici se bosta verjetno morali odločiti ali za verska mladinska srečanja ali pa za zabavo. Na kateri strani bodo njuni starši, ne vem. Tudi oni se bodo morali odločiti.

Kako bi pa vi ravnali, če bi bili v vlogi kateheta ali staršev?

Ciril Slapsak

SPODOBI SE, DA SLAVIMO MARIJO

Sv. Janez Bosko je v naslovu "Pomoč kristjanov" videl čudovito sintezo skrivnosti blažene Device v Božjem odrešenjskem načrtu, delujočem v Cerkvi. Zapisal je: "Izkušnja osemnajstih stoletij nam jasno kaže, da Marija iz nebes nadvse uspešno nadaljuje poslanstvo matere Cerkve in pomočnice kristjanov, ki ga je začela na zemlji."

Uvod v evharistično molitev je nadvse slovesen. V vseh, ki se udeležujejo evharističnega bogoslužja, želi zbuditi osnovno razpoloženje praznovanja. Nič več in nič manj, vernike skuša pripeljati do doživetja žive Božje navzočnosti, ki se bo čudežno razodela v podobah kruha in vina. Hvalospjev (lat. praefatio) pomeni javno, slovesno, glasno besedo, ki jo sliši vse zbrano ljudstvo. Duhovnik naj to naredi nadvse slovesno.

Slovesen uvod vabi vernike, da svoja srca povzdignejo k Bogu, da se odpro njegovi navzočnosti. Zato voditelj bogoslužja izmenja s sodelujočimi vabilo: Gospod z vami. In s tvojim duhom. Kvišku srca. Imamo jih pri Gospodu. Zahvalimo se Gospodu, našemu Bogu. Spodobi se in pravično je. Potem se dejansko vsak slavospjev začne s to vero in prepričanjem, da se res spodobi, da je zares pravično in nadvse zveličavno se vedno in povsod zahvaljevati vsemogočnemu Bogu.

Zakaj o prazniku Marije Pomočnice slavimo Boga? Za Marijo, ki nam je zaradi svoje razpoložljivosti Božjim načrtom postala zgled vseh kreposti, tako da je sodelovala pri Kristusovem odrešenju. To poslanstvo matere pa nadaljuje tudi danes in prav po njeni materinski roki naj bi hodili po poti proti večni domovini. Tudi zaradi evharistične skrivnosti, pri kateri bomo

dejavno sodelovali, ko se Kristus daje za nas in za naše odrešenje.

Po duhovnikovi slovesni molitvi ali petju spet sklene molitev vse ljudstvo s slavljenjem Boga: Svet, svet, svet... V ubranosti glasov vernikov se sliši glas vsega stvarstva od začetka sveta, ki daje slavo

Bogu, ki po Jezusu Kristusu spet prihaja, da posveti svoje ljudstvo.

Svetim skrivnostim, ki jih obhajamo, se približujemo z Marijo, Jezusovo materjo, ki v nas vzbuja razpoloženje popolne razpoložljivosti za Božje načrte. Tako se lahko zgodi: Bog prihaja!

Hvalospjev: Marija, mati potujočega Božjega ljudstva

Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti vedno in povsod zahvaljujemo, Gospod, sveti Oče, vsemogočni večni Bog.

Na slovesni praznik Device Marije, Pomočnice kristjanov, te hvalimo, slavimo in poveljučujemo. Tvoja ponižna dekla, zgled vseh kreposti, je v polnosti odgovorila na tvoj načrt ljubezni, ko je s pokorščino v veri in z gorečo ljubeznijo sodelovala pri delu Kristusa, našega Odrešenika.

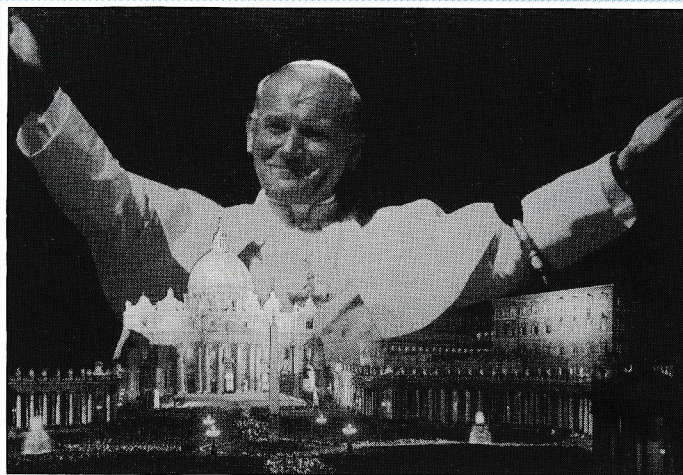
Združena z njim v slavi nadaljuje svoje poslanstvo do Cerkve. Z materinsko skrbjo podpira in spremlja svoje otroke v bojih in nevarnostih, ko potujejo nebeškemu Jeruzalemu naproti.

V hvaležnosti za ta dar tvoje dobrote ti združeni z nebeškimi zbori radostno vzklikamo.

“UČITELJ, KJE STANUJEŠ?”

Evangelist Janez v nekem odlomku svojega evangelija opisuje dogodek, ki ga vsi dobro poznamo: Janez Krstnik stoji ob Jordanu in z njim dva njegova učenca. V tistem trenutku pride mimo Jezus. Janez pokaže nanj in reče: “Poglejte božje Jagnje!” Skrivnostne besede v obeh učencih zbudijo radovednost. Stopita za Jezusom. Ko Jezus vidi, da gresta za njim, ju povpraša, kaj hočeta.

“Učitelj, kje stanuješ?” se glasi njuno vprašanje. “Pridita in bosta videla,” ju povabi Jezus. Učenca res stopita za njim in z njim preživita tisti dan in še mnogo naslednjih.

“Učitelj, kje stanuješ?” “Pridita in bosta videla!” S temi besedami se začne poslanica svetega očeta Janeza Pavla II. ob pripravi na 12. svetovni dan mladih, ki bo avgusta 1997 v Parizu. V tej poslanici nas sveti oče spodbuja, naj bomo zelo pozorni na Jezusovo navzočnost v našem vsakdanjem življenju. Ne da bi se zavedali, se namreč prav v vsakdanu z Jezusom nenehno srečujemo. Podobni smo učencema, ki sta nekega sivega dne stala ob Jordanu in vlekla na uho besede zadnjega velikih prerokov. Prav takrat je prišel mimo Jezus in v tistem trenutku se je v njunem življenju vse spremenilo. Morda se tudi mi v svojem vsakdanu kdaj vprašamo: “Učitelj, kje pravzaprav stanuješ?” Jezus nam tudi danes ponuja enak odgovor, kot ga je dal učencema pred dva tisoč leti: “Pridi in boš videl!”

Zares, pogledjmo okoli sebe. Jezus tudi danes postaja človek v najbolj neznatnih osebah in dogodkih, ki nas obkrožajo. Njegov dom je povsod tam, kjer ljudje trpijo, pa naj bo to v majhnih zakotnih vaseh ali velemestih. Najbolj ubogi in odrinjeni, vsi tisti, ki jih je sistem družbe potisnil na stranski tir, imajo na svojem obrazu vtisnjene Jezusove poteze. Njegov dom

je povsod tam, kjer ljudje trpijo, ker niso upoštevane njihove osnovne pravice, ker je njihovo upanje poteptano, ker je njihova stiska ostala neopažena.

Jezus domuje v vseh tistih, ki ga iskreno iščejo in hočejo spoznati. Na poseben način prebiva v naših družinah, skupnostih in duhovnih gibanjih, ki jim mnogi pripadajo. Najbolj od blizu ga srečujemo v Svetem pismu in v evharistiji. Jezus je Beseda, ki nam jo Oče podarja, da bi spoznali resnični Božji obraz in da bi po njej svoje negotove korake usmerili na pot k edinemu smiselnemu cilju. Njegova beseda ni ukazovalna ali vsiljiva, kaj šele grozeča ali zastrašujoča. Njegova beseda je kot dar, ki nam prinaša odrešenje. Dovolj je le, da jo poslušamo s pripravljenostjo, odgovornostjo, čistim srcem in brez predsodkov. V njej odkrivamo skrivnosti Božjega srca. Usmerja nas v naših odločitvah. Kdor vsak dan prebere misel iz Svetega pisma, začuti, da je Jezus živo navzoč v njegovem življenju. Ob njegovi besedi lahko tudi sivi in dolgočasni vsakdanjik, ta “puščava”, iz katere bi kdaj pa kdaj najraje pobegnili, postane kot zelen vrt, v katerem se človek, ustvarjeno bitje, pogovarja s svojim Stvarnikom.

Jezus na poseben način prebiva med nami v evharistiji. Tu pa res lahko rečemo, da je med nami “čisto zares”. Tu nam postaja sopotnik, tu ga prosimo, naj ostane vedno z nami, naj bo naša moč, opora in upanje.

Sele potem, ko v Božji besedi prejmemo razsvetljenje in v evharistiji moč, lahko postanemo Jezusove priče. Iz česa lahko drugi spoznajo, da hodimo za Jezusom? Po potrpežljivi, dobrotljivi, ponižni ljubezni. To je že dva tisoč let stara novost, ki znova in znova preseneča in nagovarja mladega človeka: poklicani smo, da sredi sveta, ki trpi zaradi velikih in majhnih razdeljenosti - zaradi mednarodnih spopadov, prepиров med sosedi, razklanosti v srcih posameznikov -, gradimo novo civilizacijo ljubezni.

Kjer prebiva Jezus, srečamo še nekoga. To je Marija. V njej je Beseda postala človek. Ona je vzor za vsakega Jezusovega učenca. Kakor je bila z Jezusom od prvega do zadnjega trenutka njegovega bivanja na zemlji, tako sedaj spremlja vsakega izmed nas. Ko bomo v življenju iskali Jezusovo navzočnost, se nam lahko zgodi, da jo bomo v sivini vsakdanjika zgrešili. Takrat se ozrimo na Marijo. Ona ve za pot.

s. Mojca Šimenc HMP

ANGOLA

Pogumna ljubezen in vera angolske žene

Angola je preživela 32-letno vojno in nosi v sebi vse posledice te strašne nesreče. Mnogo otrok je ostalo brez staršev, mladih brez upanja na boljši jutri. Odrasli so v mladih letih morali bežati iz mirnega življenja v svojih pokrajinah in se naselili v glavnem mestu Luandi in okolišu brez najmanjših možnosti za preživljanje. Veliko beguncev je tudi v Cacucacu, naselju, ki je oddaljeno od Luande 15 km, in v več manjših vaseh. Sestre HMP imamo misijon v centru tega naselja, kjer ima vsak prebivalec svojo zgodovino, ki se za nekatere dopolnjuje z veseljem upanjem, za druge pa se žalostno končuje.

Domingas Napoti je 27-letna mati, poročena in ima tri deklice: devetletno Kandido, sedemletno Evgenijo in štiritletno Viktorijo. Ko je bila še otrok, je s starši pribežala v Cacucaco in se tam poročila. Tudi mož je begunec. Ko se je leta 1992 vojna začasno pomirila, se je mož odločil, da se vrne v domačo pokrajino in pogleda, kakšne so možnosti, da bi se potem vsa družina vrnila v domače kraje. Odšel je, ko je Viktorija bila stara šest mesecev. Dežela je novembra 1992 ponovno zažvela v vojni in mladi oče se ni mogel več vrniti v Cacucaco. Tudi za mater s tremi deklicami ni bilo možnosti, da bi šla za možem. Dve leti niso vedeli drug za drugega. Medtem smo dve starejši deklici sprejeli v šolo v našem misijonu, mater pa smo zaposlili kot kuharico za otroke. Domingas je veliko molila in vedno upala, da se bo mož vrnil, ko bo to mogoče. Tudi deklice so vedno vpraševale po očetu.

Ko je leta 1994 Angola ponovno podpisala mirovno pogodbo in so modre čelade začele kontrolirati položaj, se je pomnožilo upanje tudi za Domingas. Rdeči križ je začel omogočati pisno povezavo z najbolj kritičnimi predeli Angole. Tudi Domingas je pisala svojemu možu nekajkrat, a ni bilo odgovora. Lahko bi ga ne bilo več. A ona ni odnehala. Ko mu je letos

februarja ponovno pisala, je po mesecu dni prišlo tudi od njega ganljivo pismo: "Domingas, rad bi se vrnil, a nimam sredstev. Še prej bi se rad srečal s teboj, da ti kaj povem in te povprašam. Pridi k meni..." Veselje je bilo neizmerno, četudi je Domingas čutila, da je mož izdal njeno zvestobo. Bila je pripravljena odpustiti.

Kaj naj stori, se je vpraševala uboga žena. Sredstva, ki jih ima, zadostujejo komaj za sproti. Ni izgubljala časa, ampak se je vrgla na delo. Vsak čas je izkoristila za prekupčevanje (to je namreč reden zaslužek večine ljudi) in nadaljevala svoje redno delo v misijonu. Konec aprila lotos pa mi je zaupala svoj namen, da namreč zbira sredstva, da bo šla v Huambo z Viktorijo in tam skušala najti zanesljivo osebo, ki bi na skrivaj odnesla denar možu, ki je bil do takrat še na zasadenem ozemlju. Ko sem ji obljubila, da bomo tudi sestre nekaj prispevale za potovanje, ji je kar žarel obraz. V začetku maja se je odpravila na potovanje: dva dni vožnje v eno smer s tovornjaki, polnimi tovara in na tovoru potniki. Kandida in Evgenija sta ostali pri starih starših v velikem upanju.

Po desetih dneh se je Domingas vrnila. Zanesljivi osebi ji je uspelo izročiti denar in pismo za moža. Svoje poslanstvo je izpolnila. Zdaž so se začeli dnevi čakanja. Bo možu uspelo zbežati iz Bailunda?

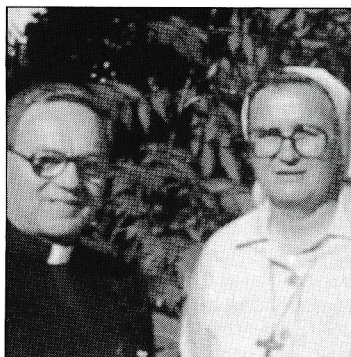
Ker je bil maj, Marijin mesec, so mamica in deklice vsak večer v vaški kapeli z veliko gorečnostjo molile rožni venec, da bi se oče vrnil. In Marija Pomočnica jih je uslišala. Konec maja je napočil veseli dan. Domingas je bila na delu v misijonu kot vsak dan. Okoli poldne je bilo. Pritekli sta Kandida in Evgenija vsi iz sebe, saj je prišel oče in jih čaka pri starih starših. Materin obraz je zažarel, najmanjša Viktorija je poskočila od veselja, saj očeta ni poznala. Skupaj so tekale, da bi se čimprej veselo srečali. Tudi sestre smo bile ganjene. Občudovala smo pogum žene - matere, ki je za svojo srečo in za srečo otrok res vse naredila, sprejela nešteto žrtev in odpovedi ter ostala zvesta in zgledna mati.

To pričevanje me potrjuje v prepričanju o tem, kar je sinoda o Cerkvi v Afriki zatrdila: "Vzgojiti eno ženo je vzgojiti en narod." Naše poslanstvo je prav to: vzgajati, in to predvsem žensko mladino, da bomo pripomogle k lepši prihodnosti tudi za Angolo.

Pri tem pa nas podpirajte tudi vi, misijonski prijatelji, s svojimi duhovnimi in gmotnimi darovi. Bog vam povrni. Vsem prisrčen pozdrav.

s. Zvonka

s. Zvonka Mikec
Casa Dom Bosco
C. P. 3725
Luanda, Angola

BURUNDI

Huda preizkušnja

Dragi bralci Salezijanskega vestnika in don Boskovi prijatelji, kot povsod po svetu, ste tudi vi prijatelji slovenskih misijonarjev. Vedno ste nam naklonjeni, nas podpirate s svojo gorečo molitvijo in darovi. Samo ljubi Bog ve, koliko mladih fantov in deklet ter otrok v Ruandi in Burundiju se je z vašo pomočjo in našim delom izvil iz objema revščine, zaostalosti, bolezni in nevednosti in krenilo na pot napredka.

Mnogi med njimi so si že ustvarili lepe obrtne delavnice, gradijo si zidane hišice, iščejo dobro seme in gnojila za svoje njivice, sadijo sadno drevje in gojijo domače živali. Pašniki za govedo se krčijo, zato pa redijo prašiče, ovce, koze, zajce in kokoši. Veliko je potujočih trgovcev. Fantje na kolesih prevažajo blago, živila in gradbeni material. Otroci jih že

čakajo v dolinah, da jim za majhen denar pomagajo porivati tovore v strme klance. Tako si vsi nekaj prislužijo in ni treba bencina.

Ti ljudje so iznajdljivi in hočejo napredovati. Zato jim z veseljem pomagamo in jih bodrimo. Mnogi so hvaležni in nas imajo radi. Prošijo Boga, da bi lahko ostali med njimi. 23. oktobra so minila že tri leta, odkar je peklenski zmaj pretregal in vrgel s sebe vse verige pekla in se še enkrat uprl Bogu. Po svojih služabnikih, ki iščejo zase bogastvo in oblast, se je neusmiljeno znesel nad tem ubogim miroljubnim ljudstvom v Burundiju in Ruandi. 1993 je v Burundiju državna vojska, ki je vsa iz manjšinskega plemena, obglavila in v kali zatrla komaj začeto demokracijo. Večinsko pleme se je prvič v zgodovini vzdramilo, pograbilo kamenje, palice, mačete in kopja in krenilo v krvavi boj za pravice in enakopravnost. Le pol leta zatem je nastalo še hušje prelivanje krvi v sestrski sosedji Ruandi. Genocid.

Kdo je zatemnil razum in vsejal strašno sovraštvo v preprosta srca teh zamorcev, ki so se že začeli v vsej radosti in hvaležnosti pripravljati na stoletni jubilej zmage križa nad maliki in črnimi silami duhov? Vprašam se, kdo? To so sile pekla.

Končna zmaga pa bo Kristusova. Zato vas rotim, bratje in sestre, veliko in goreče molimo za to ljudstvo, naj Kristus izžene temo sovraštva iz njihov src in jim podari svojo ljubezen. Dolžni smo jim priskočiti na pomoč, ker so naši bratje. Ne recimo: Daleč so, ne poznamo jih, naj si sami pomagajo! Jaz se čutim krivega in mi je žal, da nisem med njimi zdaj, ko se jim hudo godi. Res, nisem zbežal iz vojne vihre. Črni fantje, moji prijatelji, so me nesli v letalo, ker sem se vsega polomil v prometni nesreči. In še danes po petnajstih mesecih me zdravniki ne pustijo nazaj. Moje polomljene noge so tu, a srce je tam, doma, med moji trpini. Skupaj z Gustijem in Danilom, ki sta ostala in vztrajata v bojnem metežu, doživljam to žaloigro. Vsak krik nedolžnih otrok, starčkov in stark, ki ne morejo zbežati pred puškinimi kopiti, bajoneti in grana-

tami, krik mater in očetov, ki v nemoči držijo v naročju razmesarjena trupla svojih otrok..., vse odmeva v mojem srcu.

Tudi novice so usahnile. Burundi je blokiran, meje so zaprte. 25. julija se je vojska dokopala do oblasti. Sosednje države, tudi svetovne velesile, pritiskajo na vojaško hunto, naj vrne oblast v civilne roke, a zaman.

Kaj se zdaj godi v Burundiju, lahko le sklepamo. Hudo maščevanje. Vojska pobija, krade in požiga. Tudi oboževane skupine Hutujev ne mirujejo. Napadajo zdaj tu zdaj tam. S tem še bolj razjarijo vojsko. Tudi naša pošta se vrača, zavrnejo jo že v Frankfurtu.

Zvedeli smo pred tedni, da je kot žrtev vojne padel tudi burundijski nadškof Joahim Ruhuna, svetniška duša, ki je delal za mir in enako skrbel za vse tri rase svojih vernikov. Napadli so njegov avto, ko se je iz naše škofije Ngozi vračal v svojo nadškofijo Gitega. Sedem jih je bilo v avtu: z nadškofom trije semenišniki, uslužbenec in sestra ter sofer, vsi domačini. Neznanci so streljali nanje, potem avto zažgali in trupla pometali v reko. Sofer se je ranjen rešil. Zločinci so gotovo skrajneži, ki so proti miru v deželi.

Še ena žalostna novica iz srede septembra, ki govori o našem misijonu v Rukagu. Novico je prinesel francoski misijonar iz družbe belih očetov, ki mu je uspelo priti iz Burundija. Iz Pariza piše s. Bogdana Kavčič, usmiljenka, ki se vrača v Ruando. Pravi, da je vojska pobila veliko ljudi tudi iz našega misijona. 10.000 beguncev se je rešilo v naš misijon v Rukago. Kaj se zdaj godi z njimi, pa ne vem. Naša misijonarja se gotovo na vso moč trudita, da jim rešita življenje in jim lajšata trpljenje. Morata pomnoževati hrano, odeje in imeti srce za deset tisoč. Bosta vzdržala?

Podprimo ju, dragi bralci Vestnika, tudi mi. Naše orožje je rožni venec. Sv. Janez Bosko je govoril svojim gojencem in sobratom: "Častite Marijo Pomočnico in boste videli, kaj so čudeži!" Za vse naj bo Bog vaš bogat plačnik in mati Marija.

Jože Mlinarič, misijonar v Burundiju

Misijonar med muslimani

Oglašam se iz vročega Kaira, kamor sem, hvala Bogu, srečno prispel po čudovito lepih počitnicah, ki sem jih preživel v domovini med svojci in sobrati salezijanci. Lepo je bilo tam, toda rad sem se tudi vrnil v Egipt, ki je moja druga domovina, saj sem tukaj preživel že več kot polovico svojega življenja (27 let). Doma sem se malo odpočil in nabral novih telesnih in duhovnih moči, pa tudi poguma za nadaljnje delo mod mojimi Arabci - Egipčani.

Zahvaljujem se vsem, ker ste me tako prijazno in gostoljubno sprejeli. Vse to mi daje nov pogum in navdih za moje delo in za boljše pričevanje za Kristusa med tistimi, ki vanj ne verujejo (muslimani), in med tistimi, ki imajo drugačne odnose do njega, čeprav vanj verujejo (pravoslavni kopti). Imam možnost se pogovarjati z vsemi in jim povedati kakšno spodobno besedo, ki lahko olajša ali pomaga pri prenašanju vsakdanjih težav.

Ceprav mi, ki živimo in delujemo v teh okoliščinah, ne moremo javno (na cestah) pričevati s pridigami, s krsti in procesijami po mestih in vaseh, je tudi to osebno duhovno vodstvo dober zgled, pomoč fantom, da pridejo do poklica in do poštenega kruha. Tudi to je misijonsko poslanstvo, ki tudi doseže svoj namen: večja ljubezen do Boga in bližnjega, bolj pošteno življenje. Zato se tudi jaz tukaj ne počutim drugorazrednega misijonarja, saj vidim, da s šolo, oratorijem, raznimi dejavnostmi tudi mi lahko storimo veliko dobrega za mladino, ki vedno potrebuje duhovne, posebej pa tudi gmotne pomoči.

Še enkrat se zahvaljujem za vse, kar ste dobrega storili zame v domovini.

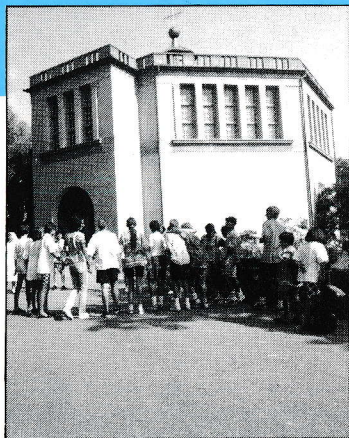
Franc

Franc Zajtl SDB
Istituto Salesiano
2 Abdel Kader Taha - Sahel
Rod El Farag
11241 Kairo

ORATORIJ '96

ko so zadovoljni starši, otroci in mladi voditelji

"Štiri stopnje" Oratorija '96

1. stopnja: že v šolskem letu 95/96 je bilo treba pripraviti gradivo in pripomočke za Oratorij '96.

2. stopnja: 11. maja je bilo na Rakovniku srečanje mladih, na katerem se je zbralo kakih 70 animatorjev iz raznih župnij. Tedaj so dobili v roke knjigo, se seznanili s temeljno vsebino, zgradbo in sporočilom letošnjega oratorija ter se naučili nekaj novih pesmi. Vzporedno s tem je na večini župnij tekla priprava (povprečno 3 srečanja) na oratorij v njihovem kraju.

3. stopnja: uresničevanje oratorija med letnimi počitnicami.

4. stopnja: zadnjo soboto v avgustu se je na Rakovniku zbralo kakih 100 mladih animatorjev, ki so dan posvetili analizi letošnjega oratorija in medsebojnemu srečanju.

Oratorij v 25 župnijah

Letošnje poletje je kljub dežju "sijalo sonce za vse" v 25 župnijah po Sloveniji. Program oratorija (večinoma je trajal en teden) je v vseh teh župnijah pritegnil blizu 2000 otrok, zanje pa je skrbelo blizu 400 predvsem mladih animatorjev. In kje vse je bil organiziran ta privlačen program za osnovnošolce, ki so se ga veselili tudi starši, saj so na ta način imeli vsaj za en teden preskrbljeno varstvo za svoje otroke? Ta program so izvajali na nekaterih salezijanskih župnijah (Boštanj, Ig, Kodeljevo, Maribor Janez Bosko, Rakovnik, Sevnica, Sentrupert, Škokcjan), na nekaterih župnijah, kjer delujejo sestre salezijanke (Bled, Gorje, Ivančna Gor-

ica, Murska Sobota, Vuzenica), in na nekaterih škofijskih župnijah, ki so povabile k sodelovanju salezijanske bogoslovce, sestre salezijanke ali pa so se izvajanja skupaj z župnikom oz. kaplanom pogumno lotili nekateri zavzeti mladi iz teh župnij (Dob, Grosuplje, Kapele pri Brezicah, Kranj, Logatec, Maribor Rešnje telo, Odranci, Radovljica, Škofljica, Veliki Gaber, Videm Dobrepolje, Žalna).

Nekaj zanimivosti

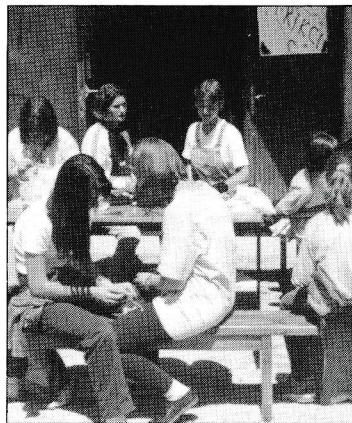
V vseh župnijah so se oratorija udeleževali tudi predšolski otroci (celo tri leta stari otroci). Največje skupine otrok so v oratorijih pomenili tisti, ki obiskujejo 3. do 5. razred, pa tudi osmošolcev je bilo kar nekaj. Največ otrok se je zbiralo v Dobropolju (kakih 150 na dan). Na Kapelah pri Brezicah so imeli vsak dan tudi kakih deset "uvoženih" otrok iz Brežic, od koder jih je vozil poseben kombi. Najdlje so imeli oratorij na Rakovniku in v Boštanju (tri tedne). Največ animatorjev je sodelovalo na Igu in Rakovniku. Prvič so imeli oratorij kar v šestih župnijah. V Mariboru (Rešnje telo) so imeli oratorij v pripravi na novo mašo. Večina tistih mladih sodelavcev, ki so ves teden navdušeno izvajali program oratorija, prihaja iz srednješolskih klopi (1.-3. letnik). V večini župnij pa so imeli tudi zelo mlade animatorje, fante in dekleta iz končanega 7. in 8. razreda (tu in tam pa je bilo tudi nekaj takih nad 25 let). V počitniških številkah Družine pa ste lahko petkrat zasledili kratko poročilo o oratoriju na petih župnijah. Kakih 2000 otrok je tako koristno preživelo kakih 100.000 ur in kakih 400 mladih je približno 25.000 ur darovalo otrokom.

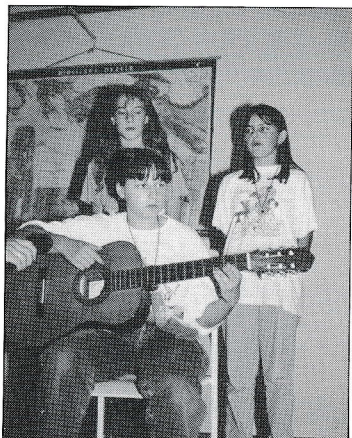
Stroški tedenskega programa za otroke

Pripraviti program, ki traja v večini primerov 6-7 dni, in sicer 6-7 ur na dan (od 9. do 16. ure), za

2000 otrok ni mačji kašelj. Taka stvar tudi nekaj stane. Pripraviti je bilo treba knjigo Sonce za vse (gradivo za letošnji oratorij), namenjeno animatorjem, ki je bila tiskana v 800 izvodih. Za otroke je bilo kupljenih in tiskanih 1300 majic (precej premalo), narejenih 2000 obeskov, vsak kraj zase pa je moral priskrbeti še toliko drobnarij za dober potek oratorija: od žog, papirja, pisal do drugih pripomočkov za izdelavo raznih spominkov ipd. In kako so voditelji poravnali stroške? Večinoma so naleteli na razumevanje župnikov in faranov, ki so priskočili na pomoč po svojih močeh. Malokje pa so se z denarno ali drugačno materialno podporo odzvale krajevne trgovine oz. podjetja ali privatni obrtniki ter občinske strukture (župan, občinski svet). Saj gre vendar za otroke njihove občine. Morda je bilo s strani voditeljev res še premalo storjenega, da bi v tak zahteven projekt za koristno preživljanje prostega časa njihovih otrok pritegnili prej omenjene, zato ostaja to naloga in izziv organizatorjem in voditeljem oratorijev. Pohvala pa velja nekaterim podjetjem oz. obrtnikom ter trem županom in petim občinskim svetom, ki so prislunili tej pobudi in jo, čeprav morda le simbolično, tudi podprli.

Janez Potočnik

ŠKOCJAN

Od 23. do 29. junija smo imeli v Škocjanu oratorij - počitnice za otroke. Začeli smo z nastopom dramske skupine s Škofljice, zvečer pa je še domača dramska skupina zaigrala Komedijo o Faustu.

Letos smo v desetih zgodbah spremljali Iztoka. Te zgodbe otroke spodbujajo k prijateljstvu, povezanosti ter sprejemanju vsakega človeka. V delavnicah so se naučili marsikaj zanimivega in koristnega. Popoldne pa je bilo namenjeno razvedrilu.

Na zaključno prireditev so bili povabljeni starši. Otroci so jim pokazali, kaj so delali ves teden. Posebna zahvala gre požrtvovalnim mladincem, ki so s srcem delali z otroki. S tem so pokazali, da hočejo tudi oni pomagati otrokom, ki potrebujejo dobrih vzgojiteljev.

Franc Brečko

ŽALNA

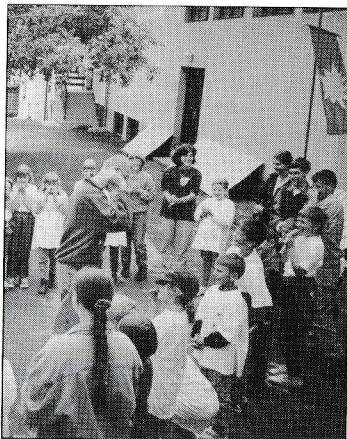
Julija smo v Žalni imeli oratorij. Animatorji in 50 otrok se nas je zbiralo v dvorani, ki se je spremenila v delavnico, polno petja, smeha in molitve. Čudovito je bilo gledati otroke, se z njimi smejati in igrati.

Ob fanfarah smo vsako jutro dvignili "sončkovo zastavo"; pomerili smo se v "olimpijskih igrah"; vročino smo preganjali z vodnimi igrami. Kako se je včasih želo žito

in kako so pekli kruh, smo videli pri gospodinjah domače župnije. Na travniku smo po sveti maši še lepše doživljali Jezusovo navzočnost - Sonce za vse.

Polni vtisov in doživetij smo končali srečanje v soboto zvečer v veliki dvorani, kjer so se nam pridružili tudi starši. Vredno je bilo truda in napora, kajti premalo mislimo na to, kaj lahko storimo za druge, kaj jim lahko podarimo. Ob tem pa smo vsi občutili srečo, tisti, ki smo dajali, in tisti, ki so prejemali. Kjer so otroci, je vse sveže in naravno, polno barv, topline in življenja. Vse to pa kot Sonce širimo naprej tistim, ki tega še niso doživeli.

Mitja Škrjanec

SODRAŽICA

Klub Kresnička si je letošnje počitnice zamislil nekoliko drugače. Matere dobro vemo, da postopanje in tavanje po ulicah osiromaši mladega človeka. Zato smo se z otroki zbirali ob nedeljah popoldne pred domačo cerkvijo. S seboj smo vzeli vse potrebno za igre in se odpravili na pohod. Tako smo najprej obiskali domači Izver, nato bližnjo Štifo. Popoldne smo obogatili z igro, petjem in prijateljskim razpoloženjem.

Tretjo soboto v juliju smo šli na Kurešček. Skupaj z molivci za duhovne poklice smo se udeležili somaševanja treh novomašnikov. Pri tej maši smo tudi sodelovali z branjem, petjem, prošnjami in ministriranjem.

Na god sv. Marije Magdalene, ki je naša farna zavetnica, smo se udeležili celodnevnega češčenja in molitve tudi vodili. Za zadnjo nedeljo v juliju so deklice 6. in 7. razreda pripravile igre brez meja. Otroci so dobili tudi skromne nagrade.

Hvala Bogu! Hvala Mariji Pomočnici in velikemu prijatelju mladih sv. Janezu Bosku, da sta nas navdihnila za delo in prijateljstvo z mladimi. Prosimo, naj še naprej tako ostane. Don Boskov duh naj ogreva tudi tiste, ki ga še ne poznajo.

Štefka Košir

IG

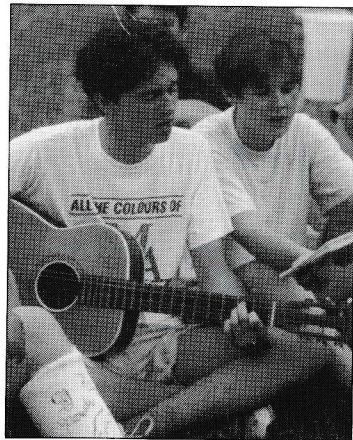
Vsak dan se nas je zbralo okrog 100 otrok in 30 animatorjev. Povezovala nas je molitev, pesem in delo. Med nas se je naselilo veselje in prijateljstvo. Kako tudi ne, saj so animatorji že mesec dni prej začeli pripravo.

Otroci so navdušeno spremljali lutkovno igrico, ki jih je popeljala v svet Iztoka. Dan je napolnjevala molitev, zgodba, delo po skupinah, delavnicah in marsikaj drugega.

V soboto smo otroci z animatorji pripravili razstavo izdelkov, ki smo jih naredili ta teden. Najboljši športniki so dobili priznanja. Vsi, s poslušom ali brez, smo zapeli na karaokah. Oratorij pa se je končal v nedeljo, ko smo sodelovali pri maši.

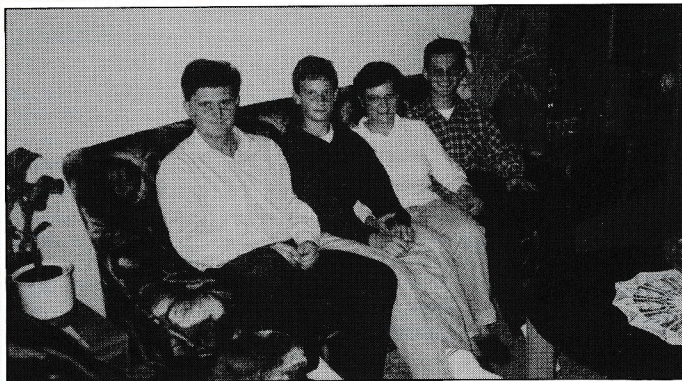
Tisti, ki so imeli še dovolj moči - teh pa ni bilo malo -, so se odpravili na Pohorje, kjer so nadaljevali oratorij. Po dveh tednih oratorija pa smo se res poslovili.

Kristan

ODLOČITEV ZA ŽIVLJENJE

Ponavadi se predstavljajo družine z več otroki. Mi pa smo za okolje, kjer živimo - sredi delavskega Maribora -, kar klasična štiričlanska družina. Oče Darko je zaposlen kot cenilec avtomobilskih škod v Zavarovalnici Maribor, mama Dragica dela v financah podjetja BIS-MARK, odrasčajoča fanta: Andrej, 17 let, dijak 3. letnika Srednje ekonomske šole, Matjaž, 14 let, učenec 8. razreda.

Decembra bo 18 let, kar sva se odločila za skupno življenje. Bila sva mlada študenta, polna načrtov za prihodnost, zaljubljena in mladostno razigrana, ko naju je presenetilo novo življenje, ki sva ga spočela. Veselje se je mešalo s skrbjo: Kaj zdaj, kako naprej? Ob vseh težavah, na katere sva naletela v okolici, je bila najina ljubezen še močnejša in odločitev za poroko je prišla nekoliko prej, kot sva načrtovala. Verjetno so tudi danes mladi ljudje, ki jih sredi začrtane poti preseneti porajajoče se novo življenje. Svetujeva jim, naj ohranijo življenje neglede na pritiske okolice, ki gleda na svet le z gmotnega vidika. Naju je Andrejevo rojstvo nadvse osrečilo in utrdilo najino ljubezen. Verjetno je veliko lažje, če imaš že urejeno službo, stanovanje,

nek standard, ko se rojevajo otroci. Se veliko bolj pa je narobe, če ljudje te stvari postavljajo kot pogoj, da bi začeli družinsko življenje. Medsebojna ljubezen, ljubezen do Andreja in veliko zaupanje v Božjo dobroto nama je pomagalo premagovati probleme, ki jih nosi vsak začetek.

Nikoli nama ni bilo žal, da sva se takrat odločila za življenje. Vse druge stvari, ki sva jih želela prej, so postale nepomembne. Zdaj je bil pomemben le otrok, ki je potreboval očeta in mamo. Službo, stanovanje, denar, vse sva dosegla, saj naju je starševstvo neizmerno osrečevalo. V času, ko so nekateri prijatelji šele začeli razmišljati o poroki, sva si midva želela, da bi našo družino dopolnili še z enim članom. Ko je Andrej dobil bratca

Matjaža, sva čutila, da smo zdaj zares družina. Najina medsebojna ljubezen se je dopolnila z ljubeznijo do otrok. V najini vzgoji sva otrokoma ves čas dala vedeti, da ju imava rada. Ustvarili smo medsebojni prijateljski odnos, v katerem se čuti, da se imamo radi.

Andrej: V naši družini nikakor ne manjka veselih trenutkov. Ker imamo vsi radi glasbo, velikokrat skupaj zapojemo in zaigramo. Matjaž namreč obiskuje zadnji razred nižje glasbene šole in se v prihodnje namerava vpisati na umetnostno gimnazijo, kjer bi nadaljeval z učenjem klarineta. Aktivno sodeluje tudi pri Radvanjski pihalni godbi in eni najbolj znanih pihalnih godb v Evropi - KUD POSTA, Maribor. Sam sem prav tako povezan z glasbo, saj sem se kar šest let ukvarjal s tekmovalnim plesom; igram pa tudi kitaro. Seveda ne pozabimo še na mamin glas. Skozi glasbo se tako zlijemo v eno. Tako kot v glasbi poskušamo harmonično živeti tudi vsakdanje življenje. Tisti prosti čas, ki ga je zaradi številnih dejavnosti članov bolj malo, poskušamo vendarle izkoristiti za družino.

Matjaž: Tako smo za konec tedna vedno kje skupaj. Tudi počitnice preživljamo skupaj, vsaj tisti del, ko imata ata in mama dopust, na morju in na izletih v naravo. Radi skupaj kolesarimo in tudi za obisk pri starih starših se vedno najde čas med koncem tedna. Del

NOBELOVA NAGRADA ZA MIR '96

počitnic, ko so starši v službi, pa z Andrejem preživiva na kakih duhovnih vajah, pač vsak svojim letom primerno.

Zelo radi se vsi udeležujemo družinskih koncev tedna v našem (župnijskem) Dominikovem domu na Pohorju. V naši župniji delujeta dve zakonski skupini; eni izmed teh sva se pred časom tudi midva pridružila. Sestajamo se enkrat na mesec, vsakokrat pri drugih zakoncih. V skupini smo štirje zakonski pari, pridruži pa se nam tudi g. župnik kot duhovni voditelj skupine. V zakonski skupini se pogovarjamo o odnosih med zakoncema, o problemih, pa tudi o veselih dogodkih v naših družinah. Vsakič preberemo odlomek iz Svetega pisma. Porajajo se nam mnoga vprašanja. V pogovoru velikokrat najdemo odgovore na svoje probleme in morda s svojim mnenjem pomagamo drugim zakoncem. Dvakrat na leto pa se za konec tedna odpravimo na Pohorje, kjer v tišini prelepega okolja spoznavamo sebe, zakona, družino in izmenjujemo mnenja z drugimi družinami. Povabimo tudi kakega strokovnjaka. Za otroke pripravimo otroški program, mladini pa njej primernega.

Ko smo se pred štirinajstimi leti preselili v stanovanje v Novo vas, v tem okolju še ni bilo župnije. Ob praznikih smo obiskovali sveto mašo pri Sv. Jožefu na Studencih, kjer sem sama prejela zakramente in kjer so krščeni najini otroci. Z možem izhajava iz delavskih družin, značilnih za Maribor tistega časa. Starši so nama dali osnove krščanskega življenja. Ni pa bilo posebej popularno hoditi k maši v okolju, kjer smo rasli med tovarniškimi bloki. Veliko zasmehovanja sem bila deležna od svojih vrstnikov, ko sem kot odraščajoče dekle hodila k maši. Tudi v bloku, kjer stanujemo, je večini krščansko življenje tuje. Le počasi se sredi delavskega Maribora poraja želja po večji duhovni kvaliteti življenja in odnosov med ljudmi. Mlade družine z odraščajočimi otroki se utaplajo v problemih brezposelnosti. Živijo na robu eksistenčnega minimuma in otroci čutijo probleme

➤ na str. 29

Prejel jo je msgr. Carlos Ximenes Belo, salezijanec, škof na Vzhodnem Timorju. Rodil se je 3. februarja 1948. Ko je bil star 13 let, je prišel k salezijancem. Prve zaobljube je napravil leta 1973. Študiral je na Portugalskem in v Rimu. V duhovnika je bil posvečen 26. julija 1980. Tri leta pozneje je že bil imenovan za škofa.

• *Msgr. Belo, že večkrat ste bili predlagani za Nobelovo nagrado. Ste danes presenečeni zaradi tega priznanja?*

Res sem presenečen. Prese- nečen, ker je na svetu mnogo takih, ki bi bolj kot jaz zaslužili to priznanje. Ne preseneča pa me, ker živim navadno življenje škofa; vemo pa, da Bog pozna vse dogod- ke enako.

• *Kakšen pomen ima za vas, za timorsko ljudstvo in za vašo skupnost vernikov v Dili to priznanje?*

Najprej menim, da je to pri- znanje za vse ljudi Timorja, za katoliško Cerkev, ki deluje na Timorju, in za vse ljudi, ki se trudi- jo za mir in spravo med ljudmi.

• *Vaši kritiki vam očitajo, da na Timorju delujete iz političnih nagibov. Kaj bi rekli tem kritikom?*

Vse, kar sem poskušal storiti, je imelo za namen izboljšati razmere za človekove pravice. Govorim predvsem o miru in spravi; pri tem moram povedati resnico. Zaradi tega mi nasprotujejo. Kadar se zavzemam za človekove pravice, delam to v imenu vseh ljudi, ne samo kake skupine ali stranke.

• *Lahko pojasnite, kako se je porodila zamisel o angažiranosti, ki se zdi, da je politična?*

Ni to nekoliko tuje za katoli- škega škofa?

Ne delam kot politik. Kot škof sem v službi ljudi. Morda nekateri v obrambi človekovih pravic, pra- vičnosti in miru vidijo politične namene. Vendar je moje delo samo pastoralno v prid človeka, žena, mladih, vsega ljudstva.

• *Vi ste salezijanec. Don Bosko si je salezijance zamislil kot pomoč ubogi mladini. Kako je to, da ste salezijanec, vplivalo na vašo dejavnost?*

Kot škof in salezijanec delam v tej smeri: mlade moramo vzgajati v duhu odpuščanja, miru, spošto- vanja drugih. Zaradi tega mora biti naše temeljno prepričanje: če želi- mo vzgajati mlade celovito, jim moramo govoriti o pravici in miru. Prav zaradi tega sem toliko govoril o odpuščanju, miru in spravi mladim Vzhodnega Timorja.

• *V dneh, ko ste vi imenovani za dobitnika Nobelove nagrade, so na svetu še mnogi krvavi konflikti. Bi svetu namenili kak poziv?*

Medtem ko jaz prejemam No- belovo nagrado za mir, mislim na razmere drugod po svetu, na druga ljudstva, druge narode, kjer še ni miru. Tako na primer na Bosno, Burundi, Afganistan; nanje mislim in zanje molim, vendar menim, da je treba storiti več. Prisluhniti mora- mo trpljenju teh ljudstev, jim stopi- ti naproti, da bi rešili njihove probleme, da bi tudi oni zaživel v miru, blaginji in upanju na lepšo prihodnost. Da, saj mir postaja vrednota, vrednota vsega člo- veštva, zato moramo vedno delati za mir. Upam, da vsi, najprej mla- di, družine, šole in druge ustanove, vsi skupaj poskušajo delati za mir, da bi bile bolj spoštovane člove- kove pravice in da bi vse ljudi imeli za brate in prijatelje.

(Povzeto po ANS, 11. oktobra 1996)

SKALA,

skupina za preventivno delo z mladimi

(nadaljevanje)
Mladi, s katerimi se srečujemo pri uličnem delu, so večinoma starejši od 15 let. Med seboj se zelo razlikujejo: mnogi so že imeli opravka s policijo, večinoma se zadržujejo v diskotekah, tam tudi pijejo (ko so z nami, so trezni), nekateri delajo štiri-, drugi triletno šolo. Nekateri v šolo sploh ne hodijo.

Večina mladih, s katerimi delamo, ni slovenskega porekla. So otroci staršev, ki so se priselili v Slovenijo v prejšnjih desetletjih. Opazili smo, da doživljajo ti mladi močan "kulturni zlom". Doma živijo s svojimi starši v nekem čisto določenem svetu, v določeni mentaliteti, rojeni pa so bili (in rastejo) v neko drugo resničnost. Gre torej za srečanje dveh kultur. Če to srečanje ni vodeno in osmišljeno, lahko hitro privede do notranjih zlomov in frustracij. Ta dvojnost, ta "kulturna shizofrenija", se vidi najbolj nazorno v načinu njihovega govorjenja. Med seboj govorijo pevecini v maternem jeziku. Čeprav hodijo v slovenske šole, imajo skoraj vsi zelo izrazit svoj naglas, nas imenujejo "Slovenci"... Enak pojav lahko opazimo na področju glasbe, ki jo poslušajo.

Skupina Skala je mnenja, da je preventivna pomoč vsem mladim,

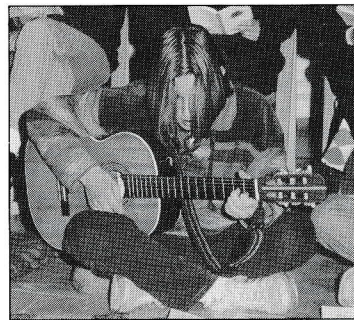
tako tistim, ki jih srečujemo v individualnem delu, kakor tistim, s katerimi se srečujemo na ulici, v teh ključnih letih njihovega življenja zelo pomembna, včasih naravnost neogibno potrebna. Brez zunanje pomoči, navzočnosti in spremljanja se posamezniki ne bi mogli nikoli vključiti v normalen proces rasti in dozorevanja, niti ne bi našli poti neko spontano integracijo v širši družbeni prostor.

Med vizijo in utopijo

Po začetnem zagonu se seveda pojavlja vprašanje, kako v prihodnje nadaljevati začeto delo. Skupina SKALA bo - glede na njeno zasnovano in izhodiščni zagon - obogatila slovenski socialni prostor z nekaterimi zelo konkretnimi novostmi. Skupina SKALA bo:

- pomagala na nov način ovrednotiti idejo in smisel prostovoljstva; s tem bo dan nov pomen besedam (in resničnostim), kot so strpnost, soodgovornost...;
- model dopolnjevanja med institucionalnim pristopom in prostovoljno iniciativo v delu na področju sociale. Tako bo v središču pozornosti vedno ostal mlad človek, enkrat in neponovljiv, s svojimi vprašanji in problemi;
- konkreten izraz odgovora slovenske Cerkve in salezijanske družbe na problematiko mladih s socialnega obrobja.

Skupina deluje šele nekaj mesecev, vendar ji je v tem času že uspelo izoblikovati dokaj jasno vizijo razvoja in rasti. Za začetek bomo poskušali okrepiti skupino prostovoljcev (sedaj jih je okoli dvajset). Tako bomo lahko namenili svojo pozornost še večjemu številu mladih, ki se srečujejo s težavami.

Od jeseni poskušamo za poselitvijo ustreznega človeka delovanje skupine SKALA delno profesionalizirati. Težava je v tem, da je s strani države težko ali skoraj nemogoče pridobiti kakršnakoli sredstva za financiranje delovnega mesta. Gre namreč za področje, nad katerim drži država še vedno svojo pokroviteljsko roko.

Dragi bralci Salezijanskega vestnika, če katerega izmed vas zanima več podrobnosti glede skupine SKALA in njenega delovanja, se lahko obrnete na Salezijanski inšpektorat v Ljubljani. Vsi mladi, ki vas tovrstno delo zanima in ste pripravljeni darovati drugim del sebe, ste vabljeni, da se pridružite skupini SKALA.

Zelo dobrodošla pa so tudi sredstva, ki jih boste mogoče namenili za tovrstno delo z mladimi s socialnega obrobja. V imenu skupine SKALA in v imenu mladih, s katerimi delamo, se vam iskreno zahvaljujemo za vsak najmanjši dar.

Pa še to: obljubljam vam, da bomo v Salezijanskem vestniku redno poročali o razvoju dejavnosti skupine SKALA. *Martin Lisec*

Prostovoljne prispevke
zbiramo na račun:
50103-678-81066+150

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 15. 10. 1996 darovali:

Ambrožič A., Ambrožič M.(2x), Babnik A., Balazič K., Belaj Z., Benet F., Bezek A., Blatnik S., Borštnik J. in P., Božič A., Čeferin M.(2x), Černe F., Černič T.T., Dolenšek V. J.(2x), družina Modic-Sterle, družina Štrucelj, Dvanajščak M., Erman M., Ferjančič F., Filipič M., Frlan M., Frlac A., Gačnik J., Grašič N., Grčar A., Grdadolnik I., Habjan F., Jagodič A., Jagodič S., Jakofčič T., Jakša J., Janhar, Javoršek B., Hočevar F., Kahne V., Kapler T., Kastaneto M., Kastelic J., Kerec V., Knap A., Knez J., Kočever Z., Kokalj-Limbek B. Kopeinig J., Kosi M., Koštric Š., Kotnik Š., Krajnik M., Kralj A., Kranc Š., Krančan H., Krek M., "Kresnička" Sodražica, Kržišnik K., Kuder J., Kugovnič R., Kuralc A. in T., Legat A., Likar A., Macerl I., Maček V., Markun A., Marolt N., Mazij A.(2x), Merlak I., Mihelič E., mladinska skupina Šk. Loka, Mrzel S., N.N., N.N. B. Kranj, N.N. Teharje, Nagode J.(2x), Novak R., Novak S., Oblak A., Ogorevc A., Ogris I., Onušič M., P.M.(2x), Pečnik A., Pečnik J., Perčič V., Perko A., Petrič M., Piltaver B., Podergajs B., Pokorn J., Potočnik A., Potočnik M., Potrbin M., Preložnik S. in M., Remec P., Ribič M., salezijanski zavod Rakovnik, Skornšek M.(2x), Soddec F., Avažič J., Šifer M., Škrabec S., Šolar A., Špes I., Štern I., Štuhec F., Tacer M., Tomšič H., Vergelj M.(2x), Veršič M., Vilfan J., Višinski J., Završnik E., Zaleznik M., Zaleznik T., Zelič K.(2x), Zgonc I., Zorko I., Zorko K., Zupančič A., Zupančič M., Ž.M., Žebavec M.(2x), Zveplan, Zupančičevi, župnija Ljubljana-Rakovnik in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46, 1291 Škofljica

Številka žiro računa:
50100-620-133
sklicna številka:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako "Gimnazija".

Spremenjen naslov Salezijanskega zavoda Želimlje:

**Salezijanski zavod
Želimlje 46
1291 Škofljica**

> s str. 27

staršev na svoji koži. Mladina nima nobenih idealov.

To je prostor, v katerem je kar morala nastati salezijanska župnija. Don Boskov duh se širi; čeprav počasi, se vztrajno približuje mladini. Sodelavci v župniji se trudimo, da bi prav tem mladim ljudem pomagali poiskati nov, drugačen, bolj poln model življenja. V župnijskem življenju sodeluje prav vsa naša družina. Andrej in Darko sodelujeta v pevskem zboru, oba fanta sta ministranta. Matjaž se z župnikovo pomočjo trudi prenašati svoje znanje na mlajše ministrante. Andrej pomaga župniku pri poučevanju verouka, je predstavnik mladine v ŽPS, sodeluje kot animator na številnih duhovnih koncih tedna na Pohorju. Z Matjažem sta aktivno sodelovala pri pripravi Oratorija '96 v naši župniji, pa tudi na Črno jezero sta pomagala peletati mlajše otroke. Vsa družina rada sodeluje pri pripravah na slovesnosti v naši župniji. Sama sem voditeljica birmanske skupine, kjer se trudim mladim predstaviti naše vsakdanje krščansko življenje. Rada bi, da bi razumeli, kako človek največ naredi zase, kadar dela za druge. Želela bi, da mladi ne bi obupavali in se izgubljali v problemih vsakdana. Vera naj jim pomaga v težavnem obdobju odrasčanja.

Mladi se radi družijo in v veliko pomoč jim je, če vidijo, da imajo somišljenike. Zato si v našem okolju tako zelo želimo, da bi zrasel Salezijanski mladinski center. Res je, da nimamo cerkve za verske obrede in se ob nedeljah dobivamo v dvorani krajevne skupnosti. Naša kapela je navadna stanovanjska hiša. Iz dneva v dan pa mi župljani gradimo živo cerkev. Prizadevni in delavni smo. Veseli smo, ker je tudi naša družina eden izmed teh graditeljev. Naše veselje pa bo popolno, ko bomo dobili še zidove, stavo, v kateri se bomo srečevali in z mladimi utrjevali don Boskov duh in nadaljevali njegovo poslanstvo. "Mladi naj ne bodo samo ljubljani, ampak naj tudi čutijo, da so ljubljani," so don Boskove besede, ki se jih skušamo držati v naši družini in v vsem občestvu.

družina Knez

Rozalija Kolbl

Rodila se je 5. septembra 1910 v Bučevcih, župnija Krizevci; v družini je bilo osem otrok. Leta 1941 se je poročila s sovaščanom Jožefom. V zakonu so se jima rodili štiri otroci; dva sta umrla že v prvem letu življenja. Sin Rudi je postal salezijanec, krojač.

Pred petimi leti je umrl oče Jožef. Od takrat je bila mati Rozalija sama na svoji domačiji, dokler je ni pred nekaj več kot tremi leti vzel sin Rudi na Rakovnik. Živela je tako rekoč samostansko življenje, vedno skrbna za duhovnost, slednji dan pri maši. Vselej je lepo sodelovala pri maši v Marijini cerkvi. Čutila je, da je zanjo posebna milost, da sme preostanek svojega življenja preživeti na tak način. V zadnjih najbolj težkih dnevih njenega trpljenja je zanjo poleg sina skrbelo skupina dobrih žena. Umrla je 16. septembra v svoji sobici na Rakovniku, potem ko je odpovedala zdravniška pomoč.

Salezijanska skupnost se je od rajne poslovila z molitvami in z mašo zadušnico, nakar so jo odpeljali v rojstni kraj Bučevce. V sredo 18. septembra pa so se od nje poslovili v župnijski cerkvi sv. Križa v Krizevcih in jo pokopali na tamkajšnjem pokopališču.

Dobri Bog ji nakloni bogato plačilo, nam pa še veliko dobrih in skrbnih mater.

ce

Amalija Torcmiler

V 94. letu je v Gospodu zasopala dolgoletna dobrotnica Amalija Torcmiler. Od nje smo se poslovili v Mežici 12. septembra. Življenje ji ni prizanašalo s preizkušnjami in trpljenjem. Ker se je morala veliko razdajati, ne bi zdržala, če ne bi imela močne vere in trdnega zaupanja v Boga. Svete maše in sveta obhajala so jo krepčali v življenju. Ko je ostala sama, ji je to bilo še v večjo oporo. Telesno je bila izčrpana, duhovno pa zelo močna.

Zelo rada je brala Salezijanski vestnik. Še zadnje številko je v celoti prebrala, čeprav ji je vid pešal in si je pomagala s povečevalnim steklom.

Bog naj bo veliki dobrotnici prebogot plačnik.

Lenka Piko

Marija Košorok

Na sevniškem pokopališču smo se od nje poslovili 18. marca 1996. Salezijanska sodelnica je bila že od takrat, ko so na Rakovniku gradili cerkev Marije Pomočnice. Zelo je bila navezana na bližnji zavod na Radni. Z zanimanjem je prebirala Vestnik, zlasti kadar je pisalo o salezijančih, ki jih je poznala.

Rojena je bila v družini s sedemnajstimi otroki. Tudi v družini njenega moža je bilo osem otrok. O njem je lepo povedala: "Ni bil šolan, imel pa je srčno kulturo, bil je veren in pošten in to velja več kot vsaka šolska izobrazba." Svojih pet otrok sta vzgojila v dobre, spoštovane ljudi.

Ona je znala živeti evangelij. Poznala in opravljala je dela usmiljenja. Ko že ni nič drugega več mogla, je še vedno za žive in rajne Boga prosila. Naj še tudi zdaj prosi za nas.

Berta Piltaver

Vsak bi se moral zamisliti ob vprašanju: Kaj lahko storim jaz? Morda se nekateri tako vprašajo, ne storijo pa nič, ker jih je strah, kaj bodo rekli ljudje; pravijo, da nimajo časa; težko jim je kaj storiti zastonj; ker je težko prevzeti odgovornost. Čakajo na druge, da bi ti kaj storili, sami pa so v ozadju, in če se le da, kaj skritizirajo.

Vendar, to ni naša naravnost; mi se zavemo poslanstva, imamo vrednote, v katerih se zrcali salezijanski duh. Mi smo vedno dobre volje, prvi odpustamo, prvi ljubimo, vedno smo pripravljeni pomagati in se žrtvovati. Ni nam žal preostega časa, nasprotno, žrtvujejo ga za evangelizacijo in poglabljanje vere, pravzaprav vesdan iščemo možnosti za delovanje: v službi, doma, na cesti, v družini, s prijatelji, s sosedi, z otroki in mladino. Topel stisk roke, lepa beseda, iskren pogled v oči, to se ljudi dotakne kot puščica v srce, saj noben človek ni iz kamna. Ljudje so dandanes osamljeni, predvsem starejši. Zakaj ne bi obiskal osamljenega človeka, morda celo v domu za ostarele, in ga poslušal? Starejši ljudje tako radi pripovedujejo, kako je bilo včasih, ko so bili še mladi in zdravi.

Poznaš kakega bolnika? Zakaj ne stopiš k njemu! Morda so ga v hudi preizkušnji zapustili prijatelji, tako da ne trpi samo telesnih, ampak tudi duševne bolečine. Mu ne bi vtil upanja, mu priporočil molitev in izročitev vseh tegob v Božje roke? Daj mu vedeti, da ni sam, da si v molitvi vedno z njim.

Imaš talente, s katerimi lahko odpiras srca mladim? Mnogi se znajo prav posebej približati mladim, jim prisluhniti v njihovih problemih. Morda doma starši nimajo časa zanje, za pogovor, igro, ne znajo prav izkazovati ljubezni in zaupanja. Mi pa se trudimo spodbujati, da otrok začuti z nami polnost življenja in ljubezni. Kakšna sreča, ko se otrok smeje in mu v očeh žari sonček! Spodbujajmo njegovo ustvarjalnost! Igrajmo se z njim. Kaj je lepšega za otroka kot to, da brcaš z njim žogo, vihtiš kolebnico, se greš gumitvist... Potem se uredi v travo, popiješ sok, ližeš bonbone in se z njim pogovarjaš.

Izkoristimo take priložnosti, da otrokom pokažemo, da se vero tudi tako živi, ne gre samo za sedenje v cerkvi. Vredno je poskusiti, kajti ugotovil boš, kako so otroci še vedno iskreni in dobri, le pozornosti in veliko veliko ljubezni potrebujejo.

Morda mladinci potrebujejo svoj prostor za pesem, ples in mladinske sestanke? Pomagajmo jim, dajmo jim možnost, ne pa da takoj obsojamo in jih enačimo z vsem slabim. So mladi, potrebujejo drug drugega, morajo se kje dobiti. Ne smemo pozabiti, da smo bili tudi mi nekoč mladi. Kar vse preveč nas je takih, ki svojim otrokom ne damo početi stvari, ki smo jih mi v svoji mladosti. Morda želijo z družbo na morje, v gore, na duhovne vaje in srečanja; jih bomo pustili? Ne zaklepajmo mladine doma. Naj živijo v veselju in radosti s svojimi vrstniki. Zaupajmo jim. Potrebujejo naše zaupanje.

Morda imas sosedo, ki bi rada spoznala globine vere, pa se samo zaletava iz enega vprašanja v drugo, odgovorov pa ne najde? Tu smo mi, ki

takim, ki iščejo, radi in z vsem žarom odpiramo nove poglede na vero. Truditi se moramo tudi za svojo izobrazbo, kajti tudi sami nikoli vsega ne vemo. Brati Svetopismo in drugo versko literaturo, to nam odpira nova obzorja, nova vedenja.

Si opazil, kako malo vedo ljudje o molitvi? Danes večina ljudi jemlje molitev kot izgubo dragocenega časa, kot nepotrebno suhoparno ponavljanje molitvenih obrazcev, koristi pa ne vidijo. Molitev povezujejo z nekaj ženicami v mračni cerkvi, menijo, da je to pač zanje, za tiste, ki pa živijo v sodobnem tempu, pa molitev nima pomena. Zakaj jim ne poveš, da se molitvo, zakaj jim molitev ne približaš? Morda bi celo ustanovili molitveno skupino. Spoznavali bi, kaj je molitev, moč molitve, načine in vrste molitve...

Morda imas doma polne police verske literature? Zakaj ne posodiš knjige, revije prijatelju?

Ti veš, kje in kdaj so duhovne vaje, razna srečanja. Posreduj tu svoji okolici.

Morda imas organizacijske sposobnosti? Organiziraj pohod, izlet, romanje, videl boš, koliko novih poznanstev in prijateljstev se sklene. Pripravite proslavo, dobrodelni koncert, zabavo in spcite pecivo za obiskovalce. Mnoge gospodinje rade pečejo, se potrudijo na tak način, potem se počutijo nekaj vredne in zaželele, se odprejo in presenečeni opazimo, da so pripravljene delovati tudi na drugih področjih. Samo čakale so, da jih opazimo, da jih povabimo.

Možnosti za delovanje je nešteto, le ozreti se je treba okrog sebe in jih videti.

Koliko notranje sreče doživljaš, ko se daješ, ko daješ del sebe, del svoje duše. To se ne da povedati z besedami. Poskusi in boš videl!

Nada Starc

Pozdravljeni, g. Ivan!

Najprej Vas lepo pozdravljam. Kar dolgo sem odšla, da bi Vam pisala. Zahvaljujem se Vam za vso osebnostno duhovno pomoč, kot tudi za duhovno pomoč pri rasti birmancev na duhovnih vajah v Stični in na Mirenskem Gradu.

Za namije najlepši dogodek, ki smo se ga z birmanci skupaj veselili v Postojni na srečanju s svetim očetom. In kakor nam je spregovoril sveti oče, da "korajža velja", sem se odločila, da pristopim k molivcem za duhovne poklice, ki so nam tako potrebni. Ko ste nas na prvih duhovnih vajah povabili, sem začela o tem premišljevat in si za novo leto zadala nalogo, da ob večerni molitvi molim še Angel Gospodov v ta namen. Sedaj po pol leta molitve v ta namen sem sklenila, da se tudi jaz prijavim kot molivka za mladino in za duhovne poklice. Zato prilagam prijavnico in tudi naročilnico za Salezijanski vestnik, ki sem jo skupaj s Salezijanskim vestnikom dobila od prijateljice Marije.

Želim Vam še veliko blagoslova pri delu z mladimi na duhovnih vajah, kot tudi s salezijanskim molitvenim združenjem za duhovne poklice.

Alenka, animatorka

Spoštovani gospod

Tone Ciglar!

Iskren, hvaležen Bog plačaj za lepo knjigo Pustite otroke k meni. Z veseljem in

hvaležno, spoštljivo berem stran za stranjo. Bog naj Vam dobrotno nakloni po priprošnji Marije Pomočnice in don Boska trdno zdravje in moči, da boste še dolgo in uspešno pisali in poročali o trdem in bogatem delu, trpljenju in žrtvovanju naših misijonarjev.

Prisrčno, hvaležne pozdrave!

Marica Kramberger

Spoštovani!

Občudujemo vas in smo vam hvaležni, da vedno znova razkrivate velike misijonske gorečnosti. Knjiga o misijonarju Saksidu je tako nov biser v mozaiku knjig, ki z živim pričevanjem govorijo o žrtvi in darovanju vseh moči za dobro ljudi v Gospodovem vinogradu. Bog daj, da bi te knjige nagovorile veliko ljudi. Zahvaljujemo se vam, da ste nam jih poslali.

Hvaležni za vse vas lepo pozdravljamo in sem vam priporočamo v molitve.

družina Ušeničnik

Spoštovani gospod urednik!

Zahvaljujem se Vam za lepo knjigo o misijonarju g. Ernestu Saksidu Pustite otroke k meni. To je res lepa in zanimiva knjiga. Čestitam Vam, ker ste jo napisali.

Prav lepo Vas pozdravljamo.

Marija Lukan

Spoštovani gospod!

Hvala za tako lepo darilo, za knjigo, ki ste mi jo poslali. Bog in Marija Pomočnica naj Vam poplača, zelo lepa knjiga je. Nisem se nam mogla takoj zahvaliti, sem bila nekaj zadržana. Tudi Salezijanski vestnik je zelo zanimivo branje; z veseljem ga pričakujem, da ga raznesem. Vse bralke so ga vesele.

Še enkrat hvala Vam, gospod, za trud pri tej knjigi, ki mi ni majhen, da bi naš jubilat z žrtvami, ki jih je prispeval, ojunčil še naslednike za Božji vinograd. Bog in Marija Vas naj spremljata pri Vašem delu in Vas naj varujeta vsega huda.

Vas lepo pozdravljajo zveste bralke z

Gore.

Spoštovani g. Ciglar!

Prisrčno se Vam zahvaljujem za poslano knjigo, ki me ni našla doma, pa mi jo je sin poslal v Nemčijo. Knjiga je zelo lepa in sem jo že večkrat prebrala. Tudi jaz strmim ob vsem tem in si mislim, kako je vse to mogoče. Z Božjo pomočjo! V molitvi se gospoda misijonarja spominjam kakor vseh salezijancev, ki ste mi zelo pri srcu in vas topla pozdravljam.

Anka Žmuc

Dragi gospod Tone!

Prisrčno pozdravljeni. Prebral sem knjigo z velikim zanimanjem od začetka do konca. Ima lepe fotografije in tudi Vi imate svoj delež pri njej. Danes res primanjkuje tako zagnanih in neutrudnih salezijancev kot je Ernest Saksida. Koliko je še bede in revščine na tem svetu in od Afrike do Amerike. Moliti moramo dan za dnem za nove duhovne poklice, da bi čim več ljudi stopilo na pot evangelija, ki je življenje.

Mir in dobro Vam želi

Roman Brezavšček.

SALEZIJANSKI KOLEDAR

November

- 5. maša za rajne dobrotnike salezijanske družine
- 15. bl. Magdalena Morano, HMP
- 24. spomin Marije Pomočnice; zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30
- 25. spominski dan matere Marjete; maša za rajne starše salezijancev

December

- 5. bl. Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik,
- 8. Brezmadežna; spomin na začetek don Boskovega poslanstva
- 24. spomin Marije Pomočnice
- 29. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

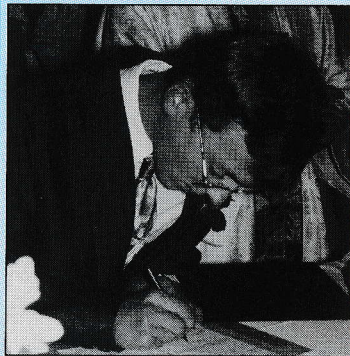
KOPRIVNIK

- 15. do 17. novembra 1996, duhovni vikend za mlade; tema: Razodel sem vam svojo ljubezen.
- 22. do 24. novembra 1996, duhovni vikend za iščoče; tema: Upanje ne osramoti.
- 13. do 15. decembra 1996, duhovni vikend za družine

BLED

- 6. do 8. decembra 1996, duhovni vikend za mlade; tema: Mesto na gori.
- 13. do 15. decembra 1996, duhovni vikend za mlade; tema: Vi ste moje priče.

Prijave za vse štiri programe:
Martin Lisec, p.p. 2404, 1001 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39.
Začetek vedno ob 19.00.

Boštjan Jamnik, mlad fant, je po letu noviciata dočakal svoj veliki dan - izpoved prvih redovnih zaobljub. Bilo je na Rakovniku 15. septembra 1996. Po izpovedi zaobljub je s podpisom na oltarju potrdil, da bo ostal zvest Bogu in don Bosku v salezijanski družbi.

Mladi so tudi danes pripravljeni velikodušno darovati vse svoje moči za druge v apostolskem poslanstvu. Za to jih večina dozori ob pomoči raznih programov, ki se vrstijo vse leto. Mladi, pogledjte v programe, morda se bo našlo kaj tudi za vas, kar bo vsebinsko obogatilo vaše življenje!

NASLOV

Lepo prosimo, da nam pišete samo na naslov:

Salezijanski vestnik

p.p. 2404

1001 LJUBLJANA

Bog je sklenil, da se ne bo utrudil prihajati k ljudem. Človekovo srce je nemirno, dokler ne najde Boga. Najlepša skrivnost veselja se razodeva v božični noči, ko se Bog in človek srečata v čudovitem rojstvu Jezusa Kristusa. Vsem bralcem Salezijanskega vestnika želimo tako adventno pripravo, da bi v božičnem prazniku doživeli radost srečanja z Bogom!

Uredništvo

KOLENDAR

MARIJANSKI KOLENDAR

1997

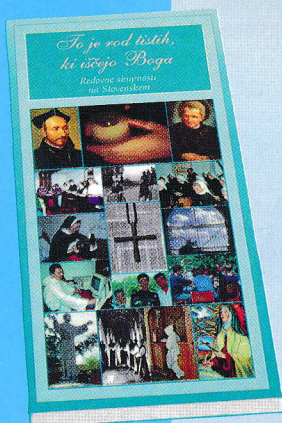
Marijanski koledar
bo vaš zvesti spremljevalec
vse dni v letu 1997.
Z izbranimi kapelicami
bo prinesel v vaš dom
del lepote slovenske dežele.
Cena Marijanskega koledarja z žepnim
koledarčkom je skupaj 220 SIT,
žepni koledarček posebej pa 15 SIT.

KNJIGA

*To je rod tistih,
ki iščejo Boga*

Redovne skupnosti
na Slovenskem

Vsak kristjan je po krstu
poklican k pričevanju.
Redovništvo je odgovor na Božji klic
in na potrebe človeštva.
Knjižica predstavlja
slovenske redovne ustanove,
ki v skladu s svojo karizmo živijo evangelij.
Cena knjižice je 300 SIT.

za vsakogar kaj lepega

p.p. 2404, 1001 Ljubljana, tel.: 061/127-30-86